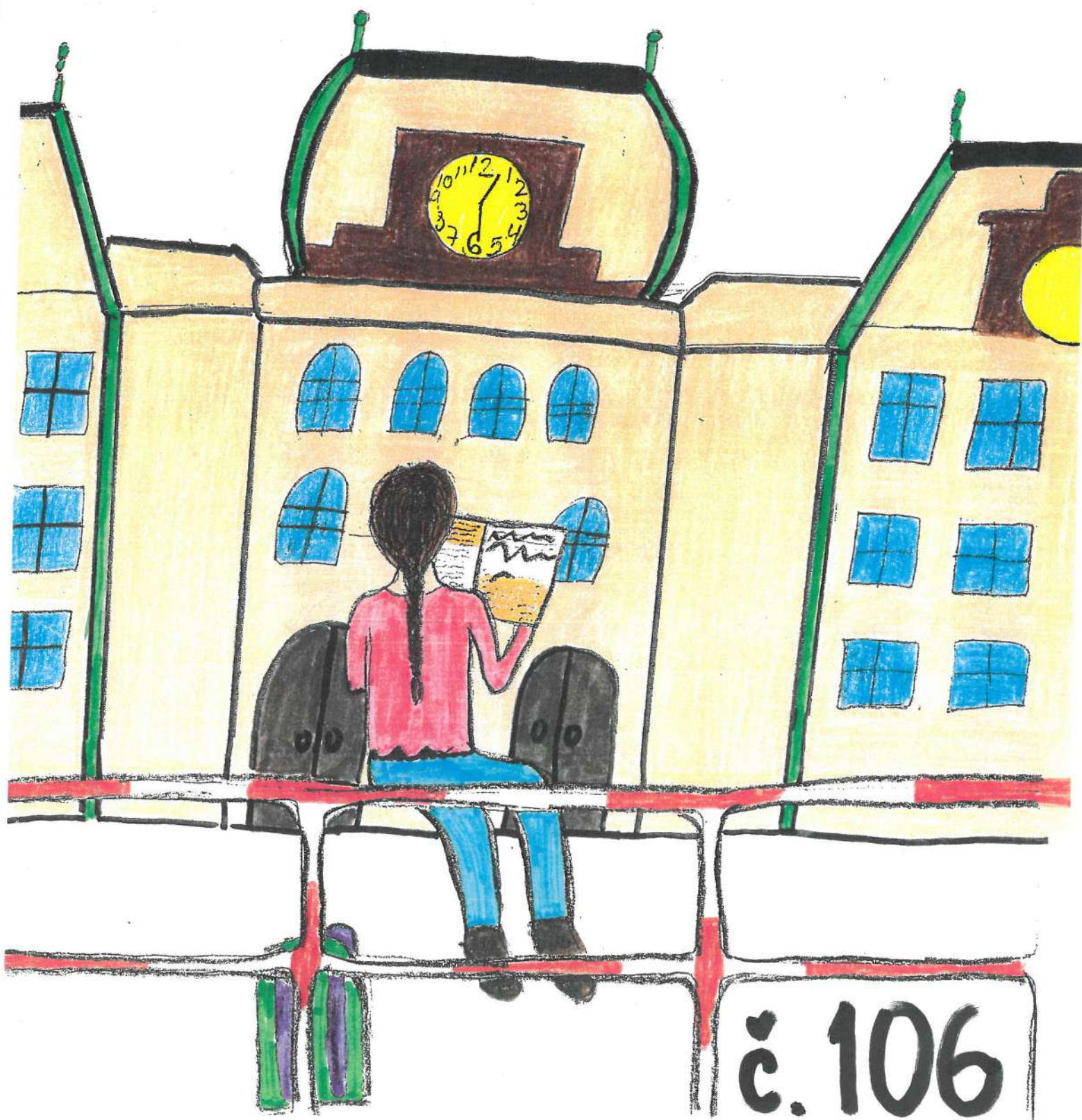

SMETÁNEK

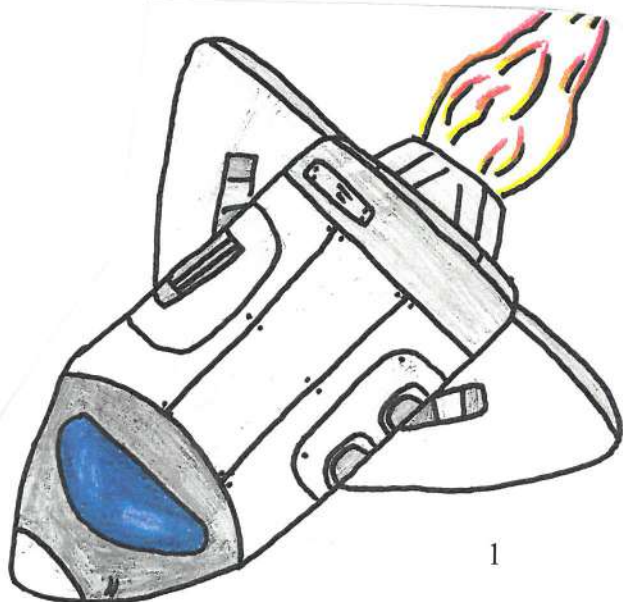

Probuzení v budoucnosti

Všude jen tma, nikde nic, nic necítím. „Kde...Kde to jsem? A kdo jsem? Co... Co se to děje?“ Znenadání jsem něco uslyšel. Znělo to jako...lidská mluva, ale nerozuměl jsem. „Kdo jsi ty?“ Ten hlas mi odpověděl: „Ne...Nesplněno...“ „Co tím myslíš?“ zeptal jsem se. Odpověděl mi jiný hlas, a to ještě divněji. „Pomoc! Ten maniak nás tu všechny odkrágluje!“ Ted' už jsem byl opravdu zmatený. „Co? Proč tohle říkáš?“ zeptal jsem se. Brzo se mi dostala odpověď „Ne...ted'. Vstávej!“. Začínal jsem být zoufalý. „Prosím, mám tolik otázek...“ Odpověď byla jen další hádanka. „Jsi Arashi! POMSTI SEE!!“

Pak jsem se vzbudil. Ležel jsem na nějakém přístroji, stál vedle mě fakt divně oblečený chlap. „Parchante! Proč jsi mi tohle udělal!? A kde to sakra jsem!? A proč jsem byl v týhle... týhle blbosti!?“ Ten chlap si jen sedl na židli nedaleko mě. Vypadal jako doktor, ale měl na sobě divnou ocelovou masku a celkově vypadal dost sci-fi. „Uklidněte se, pane Muramaso,“ řekl ledovým hlasem. „Kdo jste!?“ zeptal jsem se. „To ted' není důležité. A jestli dovolíte, budu mít pár otázek já. Byl jste někdy v Nyclopsiu?“ zeptal se. Už ted' jsem toho cáпка měl plné zuby, ale lepší možnost než spolupracovat se nenabízela. „Narodil jsem se tam, ale moje rodina se odstěhovala kvůli mafii. Proč?“ Doktor si dal nohu přes nohu a odpověděl: „Co kdybych vám řekl, že ta mafie ovládla tu planetu a vrátíte se tam, abyste s ní bojoval?“ Hej, tak co to jako je? „Co!? Ani nápad! A vůbec, co já vím o boji!?“ řekl jsem. Doktor si povzdechl a pravil: „V tom případě vás zabiju, abych nemusel riskovat, že nás prozradíte. Tak si vyberte. Bojovat, nebo umřít a být zapomenut?“ Panebože, ten chlap mě už fakt štve. „Ok, budu spolupracovat.“ Doktor odvětil: „Moudrá volba. Za pár minut přistaneme. Máte ještě nějaké dotazy?“ Odpověď zdarma? Taková nabídka se neodmítá! „Jo...Mohl byste mi říct, co tam můžu čekat?“ Doktor ihned vstal a začal chodit po místnosti. „Na planetě už mám několik svých agentů, kteří vám pomohou, ale moc jich není. Vysadíme vás poblíž základny agenta Klepzama v chudinské čtvrti v oblasti 2. Ten vám předá další instrukce.“

Pak jsme přistáli na Nyclopisu, poblíž hlavního města. Stoupl jsem na tuto pustou, písčnou planetu a za sebou jsem uslyšel rachot motoru a hlas doktora „Hodně štěstí, pane Muramaso.“ A v tu ránu byla kosmická loď pryč. Povzdechl jsem si a vyrazil směrem k městu s nadějí, že mě neodprásknou jen, co tam vkročím.

Martin Žižka 9. B

Člověk v roce 3025

Člověk v roce 3025 bude hodně závislý na robotech. Představme si, jak by mohl vypadat život lidí v roce 3025. Svět se určitě hodně změní, hlavně díky pokroku v technologiích, vědě a společnosti. V roce 3025 budou mít lidé nejspíš roboty a umělou inteligenci, které jim budou pomáhat s prací i doma. Možná se budou používat létající auta. Někteří lidé by mohli žít na jiných planetách, jako je Mars. Lidé budou možná zdravější a silnější díky novým lékům. Místo školy by se děti mohly učit tak, že by si informace rovnou ukládaly do mozku pomocí speciálních přístrojů. Společnost by mohla být spravedlivější, nebude chudoba. Země by mohla být krásným místem díky ekologickým technologiím, které ochrání přírodu. Ale pokud se lidé nebudou o planetu starat, mohli by žít v kupolích nebo pod zemí, chráněni před znečištěním. Lidí bude mnohem více, nebude místo k žití. I když bude svět jiný, lidé budou stále hledat štěstí a lásku. Technologie usnadní život, ale lidé se budou muset starat o to, aby neztratili to, co je dělá lidskými – laskavost a soucit.

Závěr

Rok 3025 bude možná hodně jiný, ale to nejdůležitější, jako je rodina, přátelé a sny, zůstane stejné.

Natálie Vieweghová 7.A

Jaký to asi bude ?

V roce 3025 bude pravděpodobně svět vypadat úplně jinak než dnes. Technologie budou zase vylepšené a možná budou vynalezeny i nějaké, o kterých se nám dnes ani nesní. Možná, že mnoho měst bude postaveno třeba pod vodou, nebo na nějaké planetě, protože na Zemi už nebude dostatek místa pro všechny. Možná lidé vynaleznou auta, která budou jezdit nejen po zemi, ale i pod vodou nebo ve vzduchu.

Třeba vědci vyvinou nové způsoby, jak pěstovat potraviny, třeba ve speciálních sklenících na stanicích ve vesmíru. Tím by se mohl vyřešit problém s hladem na Zemi. Energie by se mohla získávat ve větší míře z obnovitelných zdrojů, jako je slunce, vítr nebo geotermální energie, což by bylo více ekologické než získávání energie z neobnovitelných zdrojů.

A další velká kapitola do budoucna je AI. Myslím si že se do té doby hodně vyvine a bude zase o hodně lepší než dnes. Bohužel, to už nedozvíme. Také si myslím že se zlepší kvalita života, protože už teď se lidé dožívají hodně vysokého věku, díky dobrým lékařským podmínkám, ale za 1000 let bude zdravotnictví zase na další úrovni a lidé se možná budou dožívat třeba 150 let. A nebo se lékařské podmínky zase zhorší a zvýší se úmrtnost. A v nejhorším případě lidstvo vyhyne a za zemi začne žít něco jiného...

Ale pokud lidi budou stále žít, doufám, že se budou stále snažit být k sobě navzájem laskaví a pomáhat si.

Jolana Strnadová 9. B

Život v roce 3025

V roce 3025 je svět určitě plný technologií, ale samozřejmě se musí žít i v souladu s přírodou. Žilo by se v budovách, které jsou nesmírně vysoké, nebo se vznášejí. Všude by byla čistá voda a čistý vzduch. Existovala by i teleportace a mohli bychom se teleportovat, kamkoli chceme. Mohli bychom mít rakety, s kterými budeme moct létat všude kolem vesmíru. Lidé by normálně pracovali, ale příliš těžké práce by dělali roboti a jiné stroje. Našel by se způsob, jak cestovat mezi galaxiemi a mezi časem. A vědci by už zjistili protilátky na všechna onemocnění.

Anita Merunková 6. B

Ztracený mamut

Bydlím v jeskyni blízko malého rybníčku. Ten je pro nás cennou zásobárnou vody. Před jeskyní mám velký ořešák, který mi v létě krásně stíní.

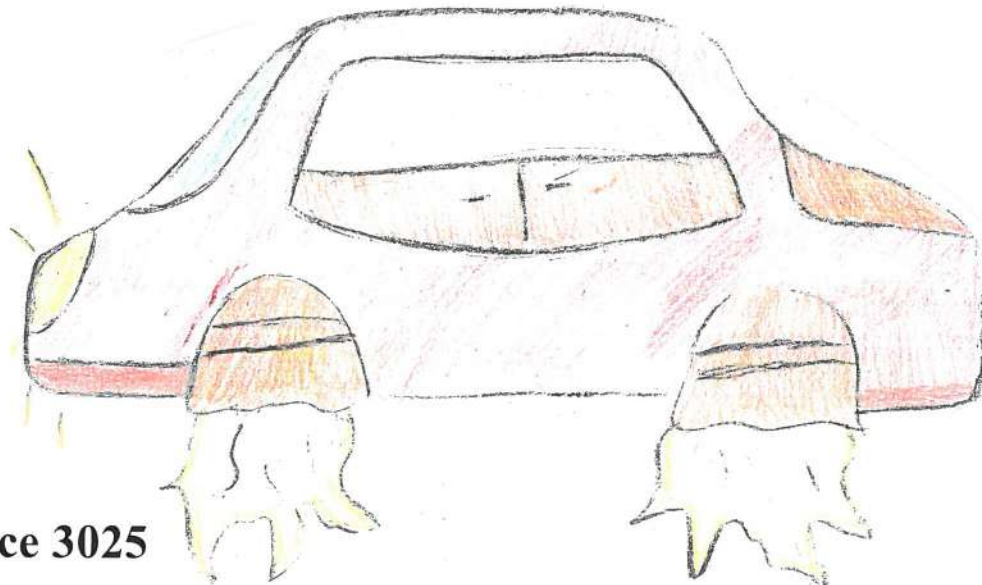
Podlahu jeskyně mám pokrytou nasušenou trávou, když je čerstvá, krásně jeskyni provoní. Postel mi vyhřívá kožešina. Uprostřed jeskyně máme ohniště obestavěné kameny. Ty, když se nahřejí, vydrží až do rána krásně teplé.

Každé ráno chodíme na lov a sběr lesních plodů a hub. Na podzim posbíráme ořechy. Musíme si udělat zásoby na dlouhou zimu. Houby a ovoce sušíme. V zimě vycházíme ven hlavně pro dřevo. Muži loví zvířata na maso, to upečeme a šetříme si ho. V zimě je ho málo.

Jednou, když se nám podařilo do pasti chytit mamuta, v okolí se toulalo asi jeho mládě. S kamarádkou nám ho bylo líto, tak jsme ho chytily a schovaly na naše tajné místo. Postavily jsme mu ohradu a krmily jsme ho. Jednoho dne byla ohrada prázdná, věřím, že odešel za stádem a neskončil jako večere.

Tereza Ondráčková 9. B

Země a lidé v roce 3025

Život na zemi v roce 3025 může mít svoje výhody, ale i nevýhody. Mezi výhody může patřit třeba: rychlejší doprava, méně práce pro lidi, život na jiných planetách a jinde ve vesmíru nebo třeba větší vzdělání. Ale podle mě převažuje více nevýhod než výhod. Nevýhody můžou být: zdražování (což můžeme vidět už teď), vysoká spotřeba ropy (která v budoucnu s největší pravděpodobností dojde) nebo svět možná ovládnou roboti a vyvraždí lidstvo. Ať se stane cokoliv, já se toho naštěstí nedožiju. Podle mě se roboti vymknou lidem z rukou a ovládnou celý svět. A kdyby by nějací lidi přežili, byli by opět vychováni roboty. A na celém světě by panovala přísná diktatura. Diktatury by se svět nikdy nezbavil, protože roboti by byli nesmrtelní. Ti jediní chudáci, kteří by přežili, by byli zabiti a přetvořeni do dalších robotů. Jejich mozek se vloží do plechového těla a navždy budou odstrkováni dalším obyvatelstvem. Hřbitovy by byly kompletně zrušeny, protože by nikdo nemohl umřít. Zbylí uprchlíci, kteří by nebyli zasáhnuti roboty, by si postavili vlastní raketu a odletěli by na jinou planetu, což už by v té době bylo úplně normální.

Alžběta Kateřina Svobodová 7. B

Země a lidé v roce 3025

Rok 3025. Planeta Země se změnila k nepoznání. Po tisíciletí ničení, obnovování a válek, se lidstvo naučilo zodpovědně spravovat své zdroje. Planeta již není rozdělena hranicemi národu, ale funguje jako jeden celek. Technologie dosáhly úrovně, kterou by si naši předkové nemohli ani představit. Stroje už napodobují lidi, komunikují s námi, aniž by je šlo odlišit od lidí. Lidé se už naučili využívat energie z přírodních zdrojů, jako je slunce, vítr a geotermální energie. Což umožnilo obnovit dříve zničené ekosystémy.

Lidstvo však nezůstalo pouze na zemi, rozjeli se i kolonie na měsíci, na Marsu a na Jupiteru. Každá z těchto kolonií je soběstačná a žije v harmonii s prostředím, které ji obklopuje. Mezgalaktická doprava je nyní stejně běžná jako doprava mezi kontinenty.

Přesto si lidé zachovali pokoru a pamatují si na chyby, které udělali v minulosti. Když touha za bohatstvím a moci téměř zničila vše, co měli. Proto věří, že jejich největší úspěch nejsou moderní technologie a kolonie ve vesmíru, ale schopnost žít v rovnováze s přírodou a s ostatními bytostmi a sami se sebou.

Klára Holeinová 9. A

Zážitek z vesmírné lodi

Kdybych žil 20 let na kosmické lodi ve vesmíru, jak by to asi dopadlo? Přemýšlím o tom a kladu si ohledně toho spoustu otázek jako například:

Jaké jsou životní podmínky ve vesmíru?

Má vesmír vůbec nějaké další obyvatelstvo?

Jak poznám, jestli je den nebo noc?

Budu mít dostatek zásob a surovin?

A mnoho dalších otázek.

Jinak vnímám vesmír jako neuvěřitelně zajímavý a záhadný prostor a rád se o něm něco dozvím. Jenže jednu noc se stalo něco neskutečného.

Tu noc jsem večer sledoval film, který se odehrává na vesmírné lodi. V některých scénách filmu se objevila děsivá mimozemská příšera, která se dostala k posádce na loď a všechny děsila. Film jsem si oblíbil, ale z té příšery mi jde stále mráz po zádech.

Šel jsem spát a najednou jsem se probudil na vesmírné lodi. Nevěděl jsem, jak jsem se tam dostal a v jaké části vesmíru se nacházím, jestli jsem daleko od naší planety nebo ne. Na lodi také byla spousta přístrojů a technologií, kterým jsem nerozuměl. Také jsem nevěděl, jak loď řídit a jak se vrátit zpět na planetu Zemi.

Na chodbě jsem našel potrhaný kus papíru, na kterém byla nakreslena jedna z místností. Jednalo se nejspíš o kousek plánu vesmírné lodi. Začal jsem uvažovat, že možná je na chodbách více kusů papíru a pokud je najdu všechny a spojím je dohromady, dokážu se v prostorách lodi zorientovat. Našel jsem pouze čtyři kusy plánu a v tu ránu jsem si uvědomil, že ta loď byla opravdu obrovská, takže jsem se spíš ztrácel. Loď byla tak nesmírně rozlehlá, že mi trvalo celých 20 let, než jsem skoro každíčký její kout prozkoumal.

Nejtíživější ze všeho bylo, že jsem tam byl úplně sám. Volal jsem jak jsem jen mohl, ale nikdo se nikdy nezval. Také jsem si začínal myslet, že loď bude možná ještě větší, než jsem předpokládal, a nějaké neobjevené místnosti tam ještě mohou být.

Jednoho dne na mě padla únava, a tak jsem usnul u jídelního stolu. Najednou se po pár minutách spustil hlasitý alarm a počítačový hlas, který se rozléhal po celé lodi, mi sdělil, že na lodi je vetřelec. Myslel jsem si, že konečně proletěla kolem další raketa a někdo mě přišel vysvobodit, ale jakmile jsem se šel podívat na chodbu, ztuhl jsem hrůzou.

Přede mnou stála ta úplně stejná mimozemská příšera jako z toho filmu, chvilku mě pozorovala, ale poté se proti mně rozběhla. Běžel jsem, jak jsem jen nejrychleji mohl. Jenže tu najednou jsem se dostal do zákoutí, které jsem ještě neprozkoumal a neznal. Zabočil jsem do slepé uličky, odkud nebylo úniku a ani se nebylo kam schovat.

Příšera mě našla, ale jakmile na mě chtěla zaútočit, vzbudil jsem se celý zpocený v posteli ve svém pokoji. Nakonec jsem si uvědomil, že to byl pouze divoký sen.

Matěj Rosák 9. B

Země a lidé v roce 3025

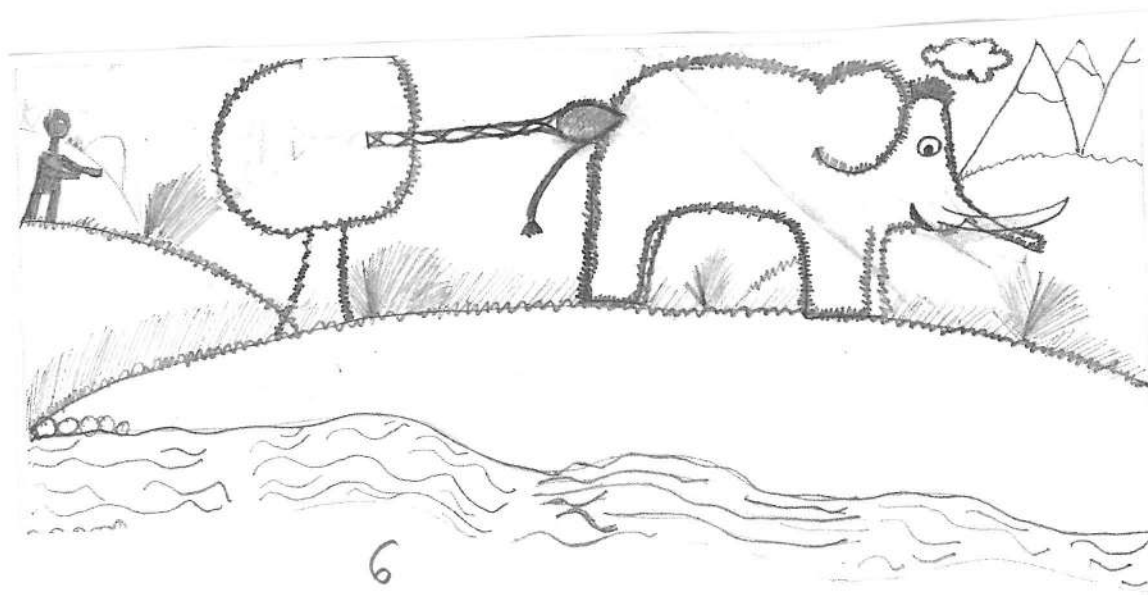
Země a lidé budou určitě jiní a vyspělejší, budou tam věci, které tady nemáme a dlouho ještě nebudeme mít, až tenhle rok nastane, možná tady nebudeme, ale možná taky jo. Možná někdo vynalezne lektvar nesmrtelnosti a uvidíme tu krásu, která v tomhle roce nastane. Rok 3025 je rokem, který je velice daleko, ale na jednu stranu, co když vymyslíme stroj času a za pár let se tam budeme moci teleportovat, a pak to nebude vůbec daleko. Myslím si, že lidé v tomto roce by mohli vypadat úplně jinak než dnes, určitě budou mít lepší zrak a sluch, také budou vyšší a štíhlejší. Někteří výjimeční lidé budou mít zvláštní schopnosti - jako létat, číst myšlenky a teleportovat se mezi různými dimenzemi. Také se prozkoumá celý oceán a dozvíme se, že na dně oceánu žijí neobjevení živočichové a že tam žijí také mořské panny. Země v roce 3025 by mohla být rozdělená na obrovská megaměsta pokrývající kontinenty, propojená vysokorychlostními dopravními systémy. Určitě to bude rok úžasný, ale bude něčím výjimečný jako každý rok.

Tereza Tichá 8. A

Můj život v pravěku

Můj život v pravěku se od moderního života velmi lišil. Pravěk byl pro lidi drsné prostředí, které se s nikým nemazlilo. Když byl někdo slabý a nebyl hbitý, tak dlouho v pravěku nepřežil. Při obstarávání potravy v pravěku jsme si dávali velký pozor na okolní nebezpečnou zvěř. Ze začátku jsme jen zkoušeli přírodní plodiny, později jsme se odhodlali i k lovu drobných zvířat a potom k lovu větších zvířat. Ze začátku to jednoduché nebylo, protože ulovit zvěř holýma rukama bylo příliš těžké, potřebovali jsme nějaké ostré předměty k lovu. Ale jak takové předměty vyrobit? Museli jsme spoustu času přemýšlet, z čeho bychom je udělali, ale nic nás nenapadalo. Až jednou, když jsme sbírali jedlé bobule, tak jsme našli na zemi velké ostré pazourky. Hned nás napadlo, že to je ten předmět, co potřebujeme k lovu. Pazourky nám sice sloužily jako nože, ale nebyly dobré na lov velkých zvířat. Později nás napadlo je vylepšit. Přivázali jsme je provázkem z uschlé trávy k pevným a silným dřevěným větvím, a tak jsme sestrojili první kamenné kopí. Kopí bylo už pro lov velké zvěři velmi efektivní a snadno pro nás vyrobitelné.

Jiří Kozák 8. B

Život a lidé v roce 3025

Většina lidí si myslí, že v roce 3025 bude svět ovládnut roboty a AI a druhá, že lidé budou létat v luxusních autech s raketovým pohonem. Podle mého názoru bude však vše jinak. Kdybychom se vrátili o pár let zpátky ke sci-fi filmům, vyjde nám, že v roce 3025 bychom už dávno měli bydlet ve vesmíru, anebo že by nás měli ovládat roboti. Ale podařilo se to? Podle mě ne. Svět dnes vypadá docela podobně jako v době vzniku těchto filmů.

Co když tedy svět v roce 3025 nebude tak jiný a změní se jen v detailech? Lidé i jejich život budou vypadat stejně jako dnes, možná jen kolem nás bude víc technologie, anebo se ji naučíme lépe používat.

Navíc se nabízí otázka, jestli v roce 3025 bude na planetě Zemi vůbec nějaký život. Co když lidstvo vymře mnohem dříve, například kvůli globálnímu oteplování?

A proto bych otázku života v roce 3025 nechala otevřenou. Život na Zemi si nakonec vždy najde cestu jak pokračovat. A tento vývoj může mít úplně jiný konec, než si někteří z nás myslí.

Zita Tomalová 6. B

Můj život v pravěku

Můj den začíná tak, že se ráno probouzím na zemi v jeskyni, kde spíme s celou rodinou.

Když se probudíme, jdeme s ostatními dětmi sbírat nějaké jídlo, třeba bobule, oříšky a různé kořínky. Někdy najdeme i hmyz nebo nějaké to ptačí vejce. Lovit chodí dospělí. Někdy přinesou velké maso, třeba mamutí a o je potom skvělé a všichni slaví. My děti si přes den hrajeme a chceme vypadat jako dospělí, ale ti nás moc vážně neberou. Hlavně mámy nás okřikují, abychom si dávali pozor na mamuty. K večeru se sedí u ohně. Pro děti se vypráví příběhy o dávných lovcích a jiné historky. Život v pravěku podle mě musel být dobrodružný, ale zároveň hodně nebezpečný.

Anežka Vávrová 8. A

Země a lidé v roce 3025

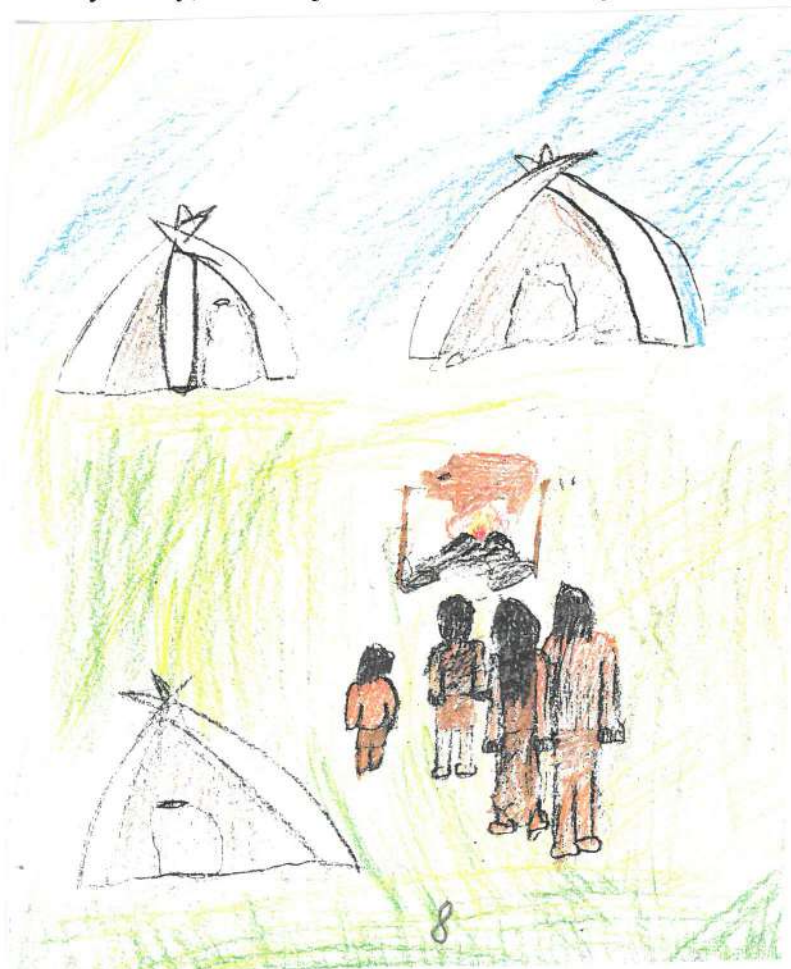
V roce 3025 si můžete určit, jaké bude mít vaše dítě pohlaví, vlasy, oči, vlastnosti i čemu se bude věnovat. Do škol se už nechodí, protože všechny vědomosti můžeme lidem nahrát přímo do hlavy. Dospělí už nechodí do práce, všechno už dělají roboti nebo umělá inteligence. Lidé nepoužívají řeč k dorozumívání, ale dorozumívají se myšlenkami. K dopravě můžete využít létající auta nebo teleportovací zařízení. Některé druhy zvířat a rostlin lidé zahubili. Můžeme je vidět v muzeích s virtuální realitou. Část obyvatel se před několika lety přestěhovala na Mars. Na dovolenou se můžete vydat i na další planety. Na nich se zatím nedá žít trvale. Dokázali jsme prozkoumat velkou část vesmíru, ale zatím jsme nenašli další život.

Kristýna Kozáková 7. A

Můj život v pravěku

Vzbudil jsem se do vůně upečeného prasete, které můj otec včera ulovil. Přišel jsem k ohni a začali jsme jíst. Bobulí už moc není, takže jsme je k snídani nenašli, prase se také špatně hledalo. Budeme se brzo stěhovat za zvířaty. Já se jmenuji Úgan, můj otec Úrag, moje matka Úúgana, můj bratr Úgy, moje babička Oooooograna, a můj děda Uuugran. Naše tlupa má mnoho dalších členů. Následující den jsme vyrazili na cestu za zvěří. Našli jsme osamělého mamuta, takže jsme ho zbraněmi dohnali k útesu a shodili ho dolů. Po tři dny jsme ho jedli, byl moc dobrý. Poté jsme šli dál. Za nějakou dobu jsme našli louku plnou zvířat, bobulí, vody a jeskyní. Postavili jsme si přístřešek z kůže a kostí, matka začala šít oděvy z kožešiny ulovených zvířat, otec a já jsme začali lovit zvěř, bratr vyrobil prut a rybařil. Z toho vidíte, že život v pravěku byl těžký, ale zato jsme nemuseli do školy.

Jakub Špeta 6. B

Ježci ve vesmíru

Dobry den vítám vás u živého přenosu ze startu kosmické lodi s neobvyklou posádkou.

Dnes 24.6. 2046 na oběžnou dráhu Země vyletí, no to neuhodnete, 3 malí, odvážní a neskutečně rozkošní ježčí hrdinové. Je to jen malý krok pro člověka, ale velký skok pro ježstvo.

A už se odpočítává ...

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1 start.

Je 12:01 a naši ježčí kosmonauti právě úspěšně vyletěli do vesmíru. Přejme jim šťastný let.

A nyní předávám slovo zpět do studia.

...

Vracíme se k vám z přenosu vesmírného letu odvážné ježčí posádky. Ze studia dostávám informace, že raketa dosáhla oběžné dráhy a ježci by se měli začít chystat na výstup do vesmíru. Podíváme se tedy přímo za nimi pomocí naší kamery ukryté na palubě.

Ale co to nevidím, jeden ježek se nemůže zvednout ze sedačky, druzí dva se ho zoufale snaží vyrvat, vypadá to, jako by se přichytil bodlinami, ale ne, nebyly to bodliny, kdepak, jen si zapomněl odepnout bezpečnostní pás. Ano, už je to tak. Posádka je volná a jde se převléct do skafandrů.

A nyní vidíme prvního ježka, opravdu historická chvíle, jak vystupuje do vesmíru, za ním jdou ostatní členové posádky. Zdá se mi to, nebo má třetí ježek nějaké problémy? Nějak divně se točí. A letí jinam než ostatní dva. Proboha, to vypadá, jako by nebyl přichycený, ...

Píp. Píp. Pipíp. Omlouváme se za technické přerušení vysílání.

...

Dobrý den, omlouváme se za technickou poruchu, jsem opět s vámi při přenosu z kosmické lodi s ježčí posádkou. Z nádherného výstupu do vesmíru se stalo drama. Naštěstí ale vše dobře dopadlo a celá posádka je již v pořádku na palubě. Zjistilo se, že při oblékání si třetí ježek bodlinou propíchl skafandr a utíkající vzduch působil ve vesmíru jako motor. Naštěstí si toho třetí ježek všiml včas a dokázal se otočit a doletět zpět ke kosmické lodi. Podívejte, jakou mají všichni radost. Tím by měla být mise u konce a ježci by se měli vrátit zpět na Zem. Přihlásíme se vám opět až po návratu kosmické lodi.

...

Naši ježčí hrdinové právě přistáli na Zemi. Jdeme je vyzpovídat.

Zpravodaj: „Dobrý den, zde zpravodaj České televize, mám pro vás pár otázek. Jak jste si užili váš let do vesmíru?“

První ježek: „Dobrý den, bylo to pro mě něco nového. Nejnádhernější zážitek mého života, Země z té výšky je opravdu nádherná.“

Druhý ježek: „Souhlasím, byl to perfektní pohled, tam z vrchu. Doufám, že se tam brzy vrátím.“

Zpravodaj: „A co vy, jak jste si užil svůj výlet?“

Třetí ježek: „V první chvíli mě napadlo, že už se asi na Zem nikdy nevrátím. Byly to těžké chvíle a každá, jako by trvala 20 let. Naštěstí už jsme zpět a do vesmíru mě už nikdy nikdo nedostane.“

Zpravodaj: „A tímto končí naše živé vysílání. Na viděnou.“

Anna Emílie Kottová 6. B

Rok 3025

Začalo to na mé narozeniny. Ráno jsem vstala, dostala dort a dárky, vše se zdálo normální a u oběda se to stalo. Z venku jsem slyšela křik, vyběhla jsem ven a viděla, jak se nějaký obří robot přibližuje k našemu městu. Máma začala křičet, táta ji začal uklidňovat a já jsem zmrzla na místě. Jak jsem tak pozorovala toho robota, viděla jsem, že se začínají vypařovat lidé. Rychle jsem to řekla tátovi a běželi jsme do úkrytu. Hned, co jsme tam přiběhli, táta zjistil, že máma pořád stojí na zahradě a brečí, řekl mi, ať zůstanu v úkrytu, zavřel mě tam a já nemohla jít ven. Asi po hodině se úkryt otevřel a já s brekem vyšla ven. Nikdo tam nebyl, jen já a prázdné město. To mě rozbrečelo ještě víc. Když jsem se sebrala, řekla jsem si, že se podívám, jestli tu někdo nezůstal se mnou. Vzala jsem si batoh a vyrazila jsem. Prohlédla jsem snad všechny domy, ale široko daleko ani stopa po lidech a pak jsem ji uviděla. Stála naproti mně, asi 300 metrů proti mně, neváhala jsem a rozběhla jsem se k ní. Jen abych vysvětlila, byla to moje nejlepší kámoška Klára. Byla jsem tak šťastná, že je naživu, tím štěstím jsem se rozbrečela. Když jsme se sebrali, rozhodli jsme se jít podívat do obchodáku. Jak jsme tak šli, měli jsme dost času na povídání. Řekla jsem jí o svých rodičích a ona o svých. Prý chtěli odjet z města, už nastupovali do auta, ale Klára si ještě něco zapomněla, běžela zpátky, a když se vrátila, rodiče už tam nebyli. Usoudily jsme, že o tomhle tématu se už bavit nebudeme. Stály jsme před obchodákem, obě jsme se bály, tak jsme se radši chytily za ruce a šly ke vchodu. Otevřeli jsme a nevěřili jsme vlastním očím. To co jsme viděli, nešlo ani popsat slovy...

„Počkat, co!“ řekla Kája „Nic, jen prázdnost!“

„No, ten deník je přeci jen dost starý,“ řekla maminka, „Aneta byla tvoje prababička, ale možná zbytky toho deníku najdeš na půdě.“

Nela Petráková 7. B

Rok 3025

Den 2982: Nedávno to bylo 8 let, co tady jsem, vlastně tenhle deník (jestli se tomu ještě vůbec dá tak říkat) je jediný důvod, proč mám ještě pojem o čase. Ani nevím, jaký je point tohohle sešitu, i když jsem si na sto procent vědoma toho, že ho nikdy nic lidského nenajde vzhledem k těm podmínkám, které tady jsou.

Takže nemám tušení, proč si to píšu, spíš je to, abych se tady úplně nezbláznila. Dneska (i když ani nevím, jestli je den nebo noc) se cítím produktivně takže vám, spíš si povyprávím celý příběh od začátku.

Pracovala jsem v jaderné elektrárně, ale neměla jsem žádnou důležitou roli. Prostě jsem 8 hodin chodila okolo a kontrolovala jsem, jestli všechno funguje tak jak má. Jak si dokážete představit, většinou to byla extrémní nuda, a tak jsem místo toho svojí směnu “odpracovala” tím, že jsem se prostě hrabala v náhodných šuplíkách a četla jsem si dokumenty v nich.

Bylo to 24. srpna 3016, co jsem našla TEN dokument, pamatuju si to, jako kdyby to bylo včera. Psalo se v něm, že za rok (tím pádem v roce 3017) vypustí do ovzduší jedovatý plyn, který měl vyhubit celou lidskou populaci, aby planeta mohla fungovat čistě pomocí umělé inteligence a jejích výtvorů. Dokument také popisoval skořicovou vůni v momentu začátku šíření jedu. Vánoce toho roku byly taky velká zábava, kvůli tomu jsem nevstoupila ani krok na trhy z důvodu té silné vůně. Jenom z myšlenky na to se mi dělalo špatně a měla jsem husí kůži.

Okamžitě jsem to začala šířit, říkat to blízkým a mluvila jsem o tom i na sociálních sítích, ale nikdo mě nechtěl poslouchat. Škoda, že byli tak zmanipulováni tím, co všechno umělá inteligence umí a jak je to super. Potom jsem se rychle vydala do obchodu a nakoupila hodně trvanlivých potravin, jako med, konzervy a koření. Bylo mi jedno kdybych měla jíst kari koření do konce života, jestli by to mělo znamenat, že tuhle robotickou pandemii přežiju. Postupně jsem se stěhovala do svého bunkru, spíše sklepa, ale byl lépe zabezpečen než klasický sklep.

Jednoho klidného odpoledne jsem ucítila tu vůni, okamžitě jsem se běžela do svého nového domova. Abych byla upřímná, první 2, 3 roky nebyly tak strašný. Byla jsem hodně připravená, věřím, že kdybych o tom dokumentu nevěděla, nepřežila bych ani zdaleka polovinu toho, co tady zatím jsem.

A tak jsem se vlastně dostala tam, kde jsem teď. Nevím, proč si sem píšu dny, i přestože si nejsem jistá, jestli uběhl celý jeden den, pokaždé, co jdu spát, nevím, jestli naspím půl hodiny, hodinu nebo 7 hodin. Teoreticky bych tady mohla být jednom 4 roky, ale mně to prostě nedojde. Ale vím, že jsem tady víc jak rok, to bylo předtím, než se mi rozflákaly hodiny. Přemýšlím, že se půjdu najíst a pak dám zase spinks.

Asi den 2983: ...

Asi den 2984: Už chci domů, vlastně jsem technicky doma– to je jedno.

Asi den 2985: ...

Asi den 2986: Byl by to strašně divný pocit vidět někoho obličej po tolika letech, že?

Asi den 2987: Doufám, že se jednou potkám s mámou v nebi, jsem tady zavřená bez světla a čerstvého vzduchu už strašně dlouho v iluzi, že mě někdo poslechl a schoval se, ale vůbec nevím, jak to vypadá venku, nevím, jestli je to už dobrý, na povrchu chodí lidi a po bůh ví kolika letech najdou moji kostru s tímhle sešitem a budou si říkat, proč jsem tady hnila 8 let, když už to třeba po roce bylo v pohodě. Ale naopak nevím, jestli to není ještě horší a jestli tam teď jezdí všude roboti. Jediný, co ale vím, je, že už to tady sama dlouho nezvládnou, přísahám, že bych prodala duši ďáblu, jenom abych mohla slyšet hlas druhého člověka.

Asi den 2988: Hodně silně přemýšlím, že prostě půjdu ven. Jedna část mě si říká, ať to ještě chvíli vydržím, že si pro mě někdo, ne něco přijde a život bude zase tak jak předtím, ale na druhou stranu, i kdyby někdo ještě žil, byl by, nebo je v úplně stejných podmínkách jako já.

Asi den 2989: Zítra půjdu ven, už je mi to jedno, haha.

Asi den 2990: Dneska je den D, ani nevím, proč jsem nervózní, když jsem si jistá, že prostě umřu. To je hezký, že to ukončím na kulatém čísle, že jo? Tak já už asi půjdu, stejně nemám co ztratit.

A takhle příběh 28leté Mary Layne skončil. Teď je jenom otázka, jsou ještě nějaké podobné deníky nebo byla Mary poslední?

Eliška Gruberová 7. B

Lidé a země v roce 3025

Za tisíc let se změní celý svět i lidé. Například všechno bude dražší a nebude to ani kvalitní. Vymyslí se nová technika, možná budou létající auta, nebo něco takového. Je jisté, že už ani svět nebude takový, jaký ho známe. Může vypuknout 3. světová válka, nebo se zruší povinná školní docházka a víkend. Třeba bude svět lepší, nebo v některých věcech dokonalejší než teď. Co když se stane něco, co nikdo nečekal. I lidé můžou vypadat jinak. Každý si představí něco jiného, v tomto roce už stejně nikdo z nás žít nebude.

Daniela Korani 8. A

Země a lidé v roce 3025

Rok 3025 je světem, který se proměnil způsobem, jenž byl kdysi považován za science fiction. Technologie, které jsme dnes považovali za futuristické, se staly běžnou součástí každodenního života. Země, jak ji známe, prošla neuvěřitelnými změnami – ekologickými, technologickými, ale i sociálními.

Dlouhá staletí po ekologických katastrofách, které změnily krajinu a ovzduší, se lidé konečně dostali k udržitelnosti. Klimatické změny, které v minulosti vedly k extrémním povodním,

suchům a znečištění, byly v roce 3025 zvládnuty pomocí pokročilých technologií a globálních opatření. Zelené městské zóny pokrývají většinu velkých metropolí, kde stromy a rostliny rostou na vertikálních farmách a solární panely pokrývají prakticky každý dostupný povrch.

Atmosféra Země byla stabilizována, což umožnilo návrat některých vyhynulých druhů. Lidé dnes pečlivě chrání přírodu a kladou důraz na biodiverzitu.

Lidé v roce 3025 žijí v propojené globální společnosti, kde každý jednotlivý člen je součástí digitální sítě, která umožňuje okamžitý přístup k informacím, komunikaci i vzdělání. Umělá inteligence je všudypřítomná – nejen v domácnostech, ale i v průmyslu, zdravotnictví a každodenním rozhodování. Robotika a genetické inženýrství umožnily, že průměrná délka života se výrazně prodloužila a lidé jsou v lepší kondici než kdy dříve.

tradicemi a zvyky. Různé kultury v roce 3025 sdílejí hodnoty vzájemného respektu a spolupráce, ale zároveň se bohatě projevují v umění, hudbě a technologiích, které vycházejí z různých koutů světa.

Kristián Beriša 8. B

Nejhorší zážitek na světě i ve vzdálených galaxiích

Včera jsem se konečně vrátil na planetu Zemi. Moji blízcí si mysleli, že jsem zůstal navždy ve vesmíru, ale naštěstí jsem se dostal zpět. Ihned se mě všichni ptali na moje zážitky z vesmíru, a tak jsem jim vyprávěl svůj příběh.

Před 20 lety, 19. června 2108, jsem byl vybrán, abych se stal účastníkem prvního letu na Uran, který se však nepovedl podle našich představ. Raketové systémy se hned po startu zablokovaly a raketa se řítila do neznámých hlubin vesmíru. Po čtyřech letech se raketa konečně zastavila. Nevěděl jsem, kde jsem, co mám dělat a ani jestli se vůbec vrátím zpět na Zemi. Naštěstí jsem v raketě měl dostatečné zásoby jídla a pití i zdroje jejich obnovy. Jakmile už nehrozilo, že letím do neznáma, pustil jsem se do opravy všech řídicích systémů. Trvalo mi asi dva měsíce, než jsem zjistil, kde je problém. Pak ale raketa nešla opět nastartovat a já ji musel opět opravovat. V této chvíli jsem si říkal, že to nejde, a že zůstanu v této raketě po zbytek svého života. Uběhlo asi 6 let a veškeré moje zásoby začaly docházet. Báł jsem se, co se bude dít dál, ale najednou cítím, jak se raketa pohnula. Zjistil jsem, že mě uchopila jakási cizí vesmírná loď a dovedla mě na planetu, která vypadala jako Země. Když jsem přistál, uvítala mě posádka druhé rakety. Na planetě byla stejná atmosféra jako na Zemi, takže jsem mohl bez problému dýchat. Místní lidé taky mluvili stejným jazykem, takže to tam hodně vypadalo jako na Zemi. Lidé z druhé lodi se jmenovali Lukáš, Marek a Matouš. Když jsem jim řekl, co se mi přihodilo, nabídli mi svou pomoc. Bohužel však neměli k dispozici součástky potřebné k opravě mé rakety. Řekli mi, že půjdou do blízkého města a seženou mi nějaké zásoby jídla a pití na cestu zpět a taky moje potřebné součástky. Bohužel jsem zjistil, že musím počkat v mé raketě a že by se měli vrátit do 3 hodin. Svůj slib dodrželi, ale opravit raketu bylo těžší, než jsme si mysleli. Trvalo to 24 hodin, než jsme ji opravili, ale naštěstí fungovala. Moji noví kamarádi byli tak hodní, že letěli se mnou zpět na planetu Zemi. Navrhli, že se cestou zastavíme i na Uranu, což ale znamenalo další dva roky života ve

vesmíru navíc. Po naší zastávce na Uranu jsme se už konečně vydali na zpáteční cestu, která nám až k Zemi trvala dlouhých 8 let.

Včera večer jsem se konečně na svoji rodnou planetu vrátil a vypadá to tady úplně jinak než předtím. Pomalu si tady zvykám na život, který jsem už zapomněl. Po takových bouřlivých zkušenostech jsem s prací astronauta okamžitě skončil a nadále se budu věnovat naplno své rodině a zeměkouli už nikdy neopustím.

Vojtěch Rosák 8. B

Dvacet let ve vesmíru

Před dvaceti lety jsem se vydala na misi, která měla trvat 20 let. Cílem bylo prozkoumat novou planetu, která byla vzdálená tisíce světelných let od Země. Jako členka posádky jsem měla na starosti zajištění správného fungování lodi a sběr vědeckých dat.

Během těchto let jsem viděla mnoho fascinujících věcí – prolétali jsme kolem cizích planet, pozorovali nové hvězdy a dokonce jsme narazili na tajemné signály z neznámé civilizace. Na jedné z planet jsme objevili záhadné kameny, které mohly obsahovat důkazy o mimozemském životě.

I když jsme byli na palubě lodi tak dlouho, necítila jsem se nikdy osamělá. Díky pravidelnému kontaktu se Zemí a moderní technologii jsme byli stále v kontaktu s rodinami a přáteli. Každý den přinášel nové výzvy – opravy lodi, sledování zásob, a také dlouhé hodiny vědecké práce.

Po dvaceti letech jsme konečně přistáli na novém světě. Bylo to nezapomenutelné. Tato zkušenost změnila můj pohled na vesmír a na naši planetu. Nikdy nezapomenu na to, jak krásný a tajemný vesmír je.

Veronika Masliuk 6. A

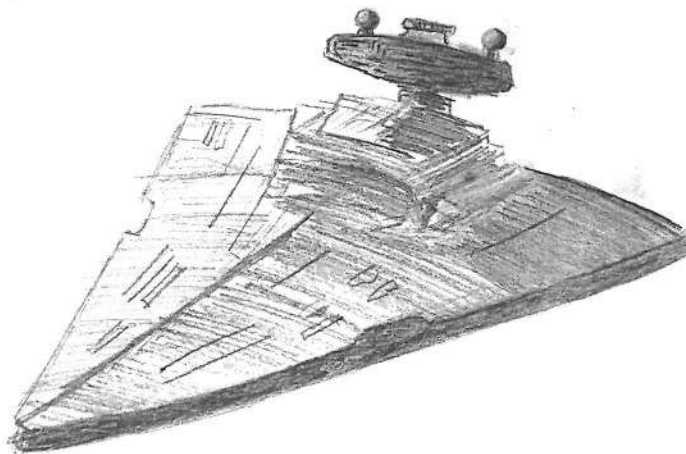
20 let na kosmické lodi

Je 17. prosince 2046. Už jsem prožil 20 let na ISS a dneska vám povím, jak se to stalo. 16. prosince 2024 já a moje třída jsme měli hodinu zeměpisu s naším panem učitelem Vítem Hovorkou. On mluvil s námi o sluneční soustavě, o astronautech. A pak někdo zatřáskl na dveře. My jsme nevěděli, kdo to byl, pan učitel otevřel dveře a byl v šoku, protože uviděl astronauta za dveřmi. Vešel do naší třídy. My jsme ho ovšem pozdravili a on pak začal mluvit, že může vzít 6 lidí na palubu ISS. Všichni byli v šoku z toho, co astronaut řekl, a pak se zeptal, jestli jsou nějací dobrovolníci. Já jsem ihned zvedl ruku, protože mám rád vesmír. Taky moji kamarádi: Lukáš, Tomáš, Šimon, Matouš a Hubert se přihlásili taky. Astronaut se divil, že to trvalo tak dlouho, potom nám dal papíry, které jsme měli podepsat, tak jsme je podepsali. Potom nás odvedli do auta NASA. My jsme nevěděli, co můžeme očekávat. Astronati nám řekli, že, abychom se dostali na ISS, potřebujeme 2 roky tréninky. Po skončení výcviku jsme byli posláni na ISS. První den na ISS byla super zábava a pak proběhlo 20 let.

Včerejšek začal jako každý jiný den, čistil jsem si zuby, šel jsem na záchod, pak mi všichni popřáli. Kapitán mi taky popřál všechno nejlepší, a pak řekl, že jestli budeme dobře pracovat, dneska bude překvapení. Tak naše posádka začala pracovat. Dneska byla neděle, takže jsme uklízeli ISS. Po 8 hodinách jsme uklidili loď a pak nám kapitán řekl, že máme 3 hodiny, než bude večere, tak jsme se zavřeli v našich kajutách. Já a moji kamarádi jsme si zahráli hodinu Brawl Stars. Potom jsem dvě hodiny trénoval. A potom jsme měli večeři a my jsme nevěděli, co budeme mít k večeři. Kapitán mi dal čokoládový dort, pak řekl, že můžeme objednat fast food. Vždycky máme fast food od 5 let a to nelžu. Takže jsme si objednali fast food, snědli jsme ho, pak jsme šli do našich kajut spát.

Dnešek začal stejně jako včera, čistil jsem si zuby, šel jsem na záchod, a kapitán mi řekl, ať zkontroluji monitory. Kouknul jsem se na monitory a zjistil, že k ISS letí meteorit. Doložil jsem to kapitánovi a kapitán začal evakuaci. Kapitán řekl, že ISS má 17 záchranných kajut. Tak se všichni evakovali, kromě mě a kapitána. Kapitán řekl, že se musím zachránit, ale chtěl jsem kapitánovi pomoci. Kapitán měl jiné plány a zachránil mi život. Strčil mě do záchranné kajuty a uviděl jsem před očima, jak ISS vybuchla srážkou s meteoritem.

Alexander Radomir Glaszczak 7. B

Země a lidé v roce 3025

Co bude v roce 3025? To je velmi vzdálená budoucnost. Je těžké odhadnout co bude za tisíc let. Můžeme pouze vymýšlet mnoho konspiračních teorií. Je otázka, zda tu vůbec bude lidstvo, či nikoli. Jestli tu budou rostliny nebo zvířata. Je možné že lidstvo zničí život na planetě válkami a atomovými zbraněmi. Dále může dojít k dopadu meteoritu, srážka s jinou planetou a nebo jiným vesmírným tělesem. Může dojít k výbuchu super sopky nebo super vulkánu jako se stalo před 70 tisíci lety . Tím pádem by se do ovzduší dostalo velké množství sopečného prachu, který by zahalil slunce. Na planetě by nedocházelo k fotosyntéze a rychle by se teploty dostaly skoro na bod mrazu. Musíme doufat, že k tomuto nedojde, že lidstvo se k planetě začne chovat ohleduplně. Naše krásná modrá planeta zůstane zachována do dnešní nebo do lepší podoby po další tisíce let pro další generace lidstva.

Fabian Lébl 8. B

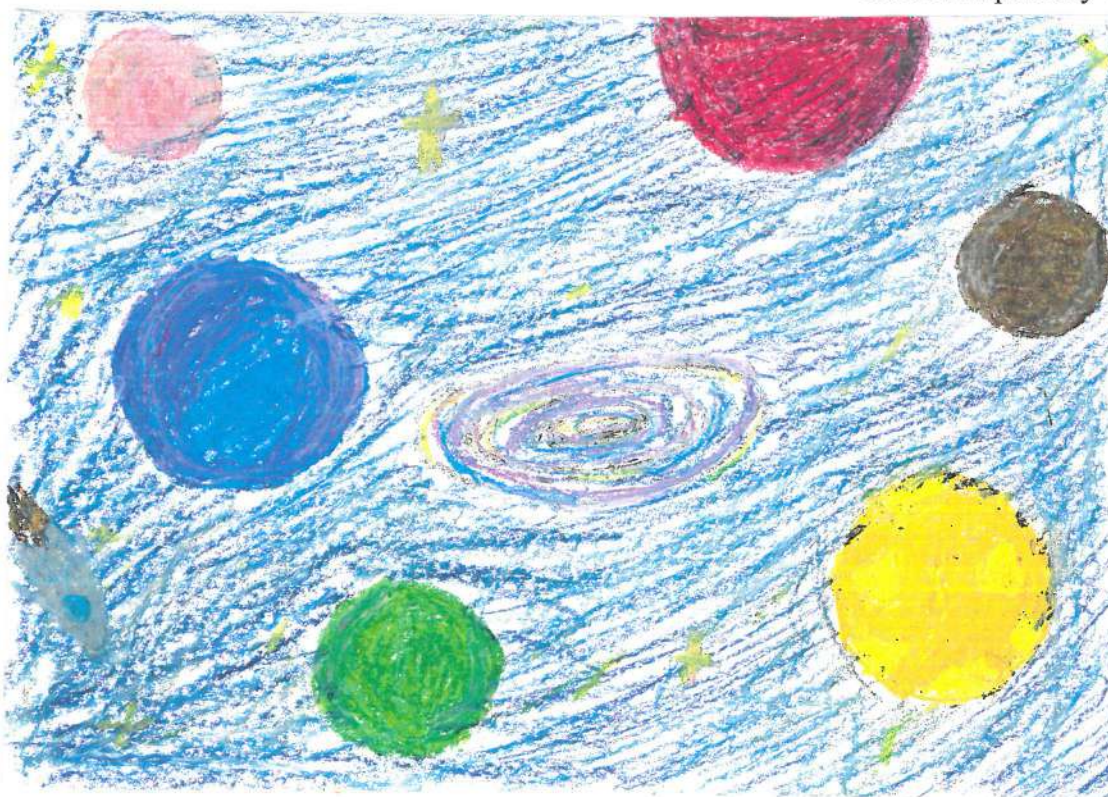
Dvacet let ve vesmíru

První den jsme vyrazili. Cesta trvala jednu hodinu. V kosmické lodi bylo dostatečné množství zásob na 20 let a také něco pro případ nouze. Každý člen posádky měl svůj vlastní pokoj. Jídlo jsme měli v pilulkách. Měli jsme také laboratorní místnost pro výzkumy. Dále jsme měli technickou místnost, kde byl například raketový motor. Byly tam i čtyři záchranné moduly. Měli jsme s sebou také dva asistenční roboty s nejnovější a nejvyspělejší umělou inteligencí. Jeden se jmenoval V-3 a druhý V-5.

Po pěti týdnech jsme přistáli na Marsu. Byli jsme první lidé, kteří na něj přistáli. Začali jsme stavět tábor a odebírat vzorky červeného prachu a dalších hornin. Strávili jsme tam přibližně pět let. Oznámili jsme stanici na Zemi, že odlétáme. Zkoumali jsme také z dálky bouři na Jupiteru a Saturnův prstenec. Už to bylo 19 let, co jsme nebyli doma. Bylo mi z toho trochu smutno, když jsem si pomyslel, že jsem svou rodinu neviděl už 19 let.

Najednou se objevil na radaru neznámý objekt. Byla to trochu rozpadlá, zrezivělá kosmická loď, která odstartovala v roce 2041, tedy před 30 lety. Rozhodli jsme se ji prozkoumat. Šel jsem tam já a V-3. Loď byla zarostlá neznámou vegetací, takže jsem odebral nějaké vzorky. V-3 mě informoval, že zaznamenal pohyb před sebou. Šli jsme tedy dál, až jsme spatřili někoho v kosmonautském obleku. Zavolal jsem na něj a on se na nás otočil. Pak si sundal přilbu a spadl na zem. Na zemi ležela přilba a oblek bez hlavy. Řekl jsem V-3, ať prozkoumá oblek, zatímco jsem si na svém obleku zapnul kameru. V-3 se přiblížil k obleku, a najednou z něj vyletěl humanoid, který zaútočil na robota V-3 a začal ho trhat na kusy. Ten humanoid měl čtyři černé oči, ostré zuby, čtyři paže, dvě nohy a šedivou kůži. Když zničil robota V-3, běžel za mnou. Utíkal jsem o život zpátky k východu, kde jsme měli připojenou naši loď. Naštěstí jsem to stihl a rychle uzavřel vchod. Rozhodli jsme se, že už poletíme domů. Jsem rád, že už letíme zpátky a snad přistaneme v pořádku. To bylo našich dvacet let ve vesmíru.

Hubert Topolecký 7. B

Já a moje tlupa

Ráno jsme se probudili. S muži jsme šli na lov, aby měla tlupa na celý den jídlo. Ženy se mezitím staraly o děti a dobytek. Ulovili jsme mamuta, kterého asi taky budeme mít na celý další měsíc.

Ke snídani jsme si dali bylinky a lesní plody. Vydali jsme se svižným krokem k řece, kde jsme se napili a vykoupani. Potom bylo volno. Já jsem vyráběl dřevěný oštěp a kamennou sekeru. Potom jsme káceli dřevo, abychom ho využili na oheň.

Už bylo poledne, takže všichni dostali hlad. K obědu je dnešní mamut. Rozdělali jsme oheň a opékali jsme maso. Potom jsme šli opět k řece se napít a chytit pár ryb. Po rybolovu si muži dali šlofika a ženy se staraly o děti. Potom jsme vyrobili terč a trénovali jsme hod oštěpem. Už se stmívalo, tak byla večeře. Rozdělal jsem oheň a byl opět pečený mamut. Po večeři se šel někdo ještě napít. Potom už šli všichni spát.

Mikuláš Rosák 6. B

Můj život v pravěku

Můj život v pravěku by byl zajímavý. Chodili bychom lovit mamuty, neexistovalo by písmo, jenom nějaké obrázky nebo jak se to nazývá. Nemuselo by se chodit do školy, ale zase spát na trávě nebo v jeskyni taky není úplně bomba. Zase nevýhoda je, že člověk tam žije 10 až 30 let normálně, zabíjet velké živočichy je někdy velice riskantní pro lidský život. Zase by nebyla žádná zábava, ale zase se asi nikde nevědělo, co zábava je, takže to je asi jedno. Taky záleží na vedoucích tlupy, já bych rád vychytal nějakou dobrou jako ostatní, kteří mají štěstí. Takže takový by byl můj život v pravěku.

Tomáš Vojtěch Svoboda 7. B

Země a lidé v roce 3025

Podle mě tady už nebudeme kvůli klimatickým změnám, nebo třeba kvůli válkám. Ale kdybychom tady pořád byli, tak bychom byli pravděpodobně nahrazeni roboty, nebo by jsme mohli být kyborgové. Všechno by bylo technologicky transformované například teleportace, létající auta a další. Budeme moct navštěvovat ostatní planety, třeba i jiné galaxie. Možná i budeme moct telepaticky komunikovat. Kdo ví? Musíme si jen počkat.

Petr Hanovský 8. A

20 let v kosmické lodi

Ráno jsem se vzbudila a v jediné, v co jsem doufala, bylo, že už jsem konečně na Zemi a že tohle byl jenom jeden veliký sen, ale opět to tak nebylo. Vstala jsem tedy z postele a šla jsem si udělat kafe. Vzala jsem si zápisník a začala jsem psát. Dne 13. 9. 2041. Dneska je vlastně pátek 13. To vysvětluje, proč se mi ráno vůbec nechtělo vstávat. No nic, datum mám, tak zbytek napíšu za chvíli. Jsem totiž na téhle lodi novinářka. Dopila jsem kafe a šla zase psát. Dnes to je přesně 17 let ve vesmíru. Každý rok se v tenhle den pořádá na naší lodi oslava. Jak jsem vešla do haly, viděla jsem, že už se zdobí, šla jsem tedy taky pomoci. Když jsme to dodělali, šla jsem zase psát. Letos se opět pořádá oslava jako každý rok. Vše už je nachystané a za chvíli oslava začne. Všichni vypadají že se baví. Pane bože, to je tak strašný, však to už snad ani nebaví nikoho číst. Jsem tu od toho, abych o něčem psala, ale na téhle lodi prakticky není o čem. Každý den je to to samý. Kdyby se mnou nepodepsali tu smlouvu, tak už bych tu asi nebyla za tohle nudné zpracování. Kéž by se dneska konečně něco stalo. Z mého přemýšlení mě ale vyrušila moje nadřízená. A je to tady. Další den, další křičení a opět jí k tomu nemohu nic říct. Když se konečně vykřičela, šla jsem si vzít něco k jídlu a psala jsem. Jídlo tu není nic moc. Už se zapíná muzika. Lidi jsou šťastní. Ne to škrtnu, to už jsem přece psala. Najednou vidím, jak začnou blikat světla. Co se to děje? To tam musím napsat. V polovině psaní ale začalo něco hrozně pískat a do toho všichni začali panikařit. Nikdo nevěděl, co to je. Byla jsem hrozně vystrašená, ale musela jsem to tam napsat, což bylo skoro nemožné, protože se mi z toho stresu klepaly ruce. Z velké haly jsme za breku a křičení všichni běželi pryč. Jenom jsem slyšela nějaký robotický hlas a už jsem se konečně vykašlala na ty noviny. Stejně už je to k ničemu, když za chvíli umřu. Vidím, jak na mě padá světlo, a cítím hroznou bolest. To je poslední věc, kterou si pamatuju, než bylo jen černo. Jsem si ale dost jistá, že ta loď stejně jak já taky nepřezila.

Eliška Czvalingová 7. B

20 let v kosmické lodi

Když Honzovi byl pouhý jeden rok, tak jeho otec letěl do vesmíru objevit neznámou planetu. Je to totiž slavný kosmonaut, který byl vyslán na dlouhou výpravu kosmickou lodí.

V plánu bylo, že pojede 4 roky tam, 4 roky zpátky a 12 let zůstane na neobydlené planetě. Uběhlo 15 let. První 3 roky byli stále v kontaktu, ale čtvrtý rok už ho ztratili. Honza už se smířil s tím, že svého otce už neuvidí, ale jednoho dne se stala neuvěřitelná věc. Na zem dopadl kus kosmické lodě. Honza si pak všiml, že je to ta loď, ve které byl jeho otec.

Okamžitě běžel na místo dopadení kosmické lodě, tam mu oznámili, že v lodi nikdo není. Našel se tam jenom jeho deník, který si Honza vzal. V deníku byly zápisky a popis planety.

V dálce už jsem viděl neznámou planetu. Je modrá jako nejtmaší moře na Zemi. Když jsem se přibližoval, šly vidět trochu světlé skvrny. Když jsem přistál vypadalo to tam podobně jako na Měsíci. Šel jsem trochu dál, abych poznal planetu lépe. Narazil jsem na veliké jezero. Zjistil jsem, že planeta je pokryta velkými jezery. To byly asi ty velké skvrny, co jsem viděl. Všechno šlo podle plánu, až na to, že bude velká bouře, což je velký problém, protože nedaleko od lodě jsou velká jezera. Přístroje taky ukazovaly, že mi to odtrhne kus kosmické lodě. Měl jsem přesně 4 dny na to všechno potřebné přesunout do té části, která mi zůstane. Dám tenhle deník do té části, která spadne a budu doufat, že přistane na Zemi. Pokud tuto bouři přežiju, za 4 roky se vrátím.

Tohle byl konec deníku. Honza se inspiroval a napsal knihu s názvem 20 let v kosmické lodi.

Elise Monsallier 7. B

Země a lidé v roce 3025

Rok 3025 nastane za tisíc let. Tisíc let zpátky do minulosti znamená vývoj od Přemyslovců až do současnosti. Když se zamyslím na tím, jaký pokrok nastal, pokud by mělo tempo vývoje pokračovat, myslím si, že vše bude vypadat úplně jinak.

Jestliže použiju hodně fantazie, dokážu si představit, co by mohlo být za tisíc let. Za tisíc let možná již nebudeme žít na planetě Zemi. Země bude hodně přelidněná a zničená. Bohatší lidé se přestěhují na novou uměle vytvořenou planetu, která bude hodně zelená, žádný živočišný ani rostlinný druh nebude před vyhynutím. Moře a oceány budou krásně čisté, bez jediného plastového odpadu. Plasty se už nebudou používat, budou nahrazeny jiným ekologickým materiálem. Výroba elektřiny bude pouze z obnovitelných zdrojů, zemědělství bude ekologičtější. A taky ozonová vrstva nové planety bude odolnější.

Technologie by mohly výrazně změnit každodenní život. Virtuální a rozšířená realita by byly běžnou součástí života. Nebudou letadla, protože se bude cestovat teleportem.

Takto si představuji život v roce 3025.

Bruno Obršál 8. B

Země a lidé v roce 3025

V roce 2050 vymysleli lidé přístroje na operace lidského těla. Doktoři už nedokázali operovat pacienty rukama, protože byli tak nemotorní kvůli hraní na mobilech a počítačích, že už by třesoucíma se rukama ublížili pacientům. Jenže v té době to ještě nezašlo tak daleko...

V roce 2558 vymysleli lidé dosud prvního doloženého „lidského“ robota. Jenže to nebyl osudový krok lidstva kupředu, ale přesně naopak. Lidé byli dost vyspělí na to, aby jim došlo, že lidský robot může v budoucnu vyvolat válku.

Roku 2700 začala 300 letá, dosud první světová válka mezi roboty a lidmi. Technologie postoupily tak daleko, že už člověka nepotřebovaly. Roboti se postavili proti lidem. Dlouho to lidem nedocházelo a každý stát bojoval sám za sebe. Ale když už na světě zbylo jen několik málo posledních skutečných lidí, spojili se v jeden celek i přes svou odlišnou národnost, víru a kulturu. Lidský rod nevymřel. Lidé zůstali ukrytí v jádru Země a vymýšleli past na stroje. Robotům nedošlo, že lidská víra, srdečnost a společná síla může zachránit planetu Zemi. Lidé válku se stroji vyhráli.

Od té doby se svět musel vyvíjet znovu od úplného začátku. Lidé přišli na to, že nové a nové technologie jsou lidstvu nebezpečné. Teprve nyní pochopili, jak je hrozné, že si dříve nevážili svobody a že si sami sobě navzájem vytvářeli zbytečné konflikty.

Dále už lidstvo používalo stroje jen na to, co skutečně potřebovalo a co sloužilo pro bezpečnost a pro jejich dobro. Aneb: „Dobrý sluha, špatný pán.“

Magdaléna Formanová 7. B

Země a lidé v roce 3025

Zdravím Vás z roku 3025. Mé jméno je RT – prototyp 3235, generace 3. Všichni na planetě Zemi bojují proti agresivním robotům s nano-technologickými mačetami, kterých je jen necelá stovka, jenže ti roboti si je umí naklonovat.

Já jsem agent Oo.28. Provádím záchrannou misi, která má překazit robotům klonování a smazat je z hlavní sítě. Ta ovládá všechny roboty na světě. Možná se mi povede smazat i agresivní mód a získám mačety pro lidi. Lidé, ale mají šanci se bránit jelikož vlastní laserové zbraně.

Právě jsem se dostal do hlavní síťové věže, ale hlídají ji nejvyspělejší roboti světa. Podařilo se mi probojovat přes roboty. Potom mě někdo pořádně vyděsil. Byl to člověk, který všechny roboty ovládal. Tohle ovšem nikdo nečekal. Byla to žena, blondýna, s pohledem tak silným, že kdo se na ni chvíli zadíval, tak omdlel a už se neprobudil.

Můj závěr není, co se stane v roce 3025, ale doufám, že na Zemi bude mír, nebude chudoba, hlad, ale hlavně nebudou války.

Jiří Knap 9. B

Můj fantastický život

Chci vám vyprávět o svém životě v roce 3025. Žiju v novém moderním světě. Samozřejmě, že lidí přibýlo. Populace Země je více než 15 miliard lidí. To je úžasné!

Když už mluvíme o technice, konečně dorazila létající auta. Téměř každý pátý má vlastní dopravu.

Velkou výhodou je, že na našich silnicích je nyní volno, což výrazně usnadňuje život obyvatel. A spolu s nimi se samozřejmě objevily létající autobusy a další druhy veřejné dopravy. Například různé rychlé a kvalitní koloběžky a kola. Navíc se změnil vzhled budov. Domy jsou jako roboti! Vše lze ovládat pomocí dálkového ovladače nebo telefonu. Dokonce i někteří lidé mohou používat svou vizi.

Také jídlo se překvapivě změnilo. Do obchodů s potravinami už nechodí mnoho lidí. Technologie virtuální reality se navíc hodně změnily. Na setkání s přáteli nebo na procházku proto lidé nemusí chodit ven!

Zde je výhoda, že odpadá nutnost někam chodit za špatného počasí, je možnost studovat a pracovat doma. Nevýhodou je, že množství komunikace v reálném životě značně ubylo.

Ráda trávím čas na čerstvém vzduchu, setkávám se s přáteli a blízkými, proto bych nerada, aby virtuální komunikace zcela nahradila tu skutečnou.

Kromě toho lidstvo začalo osídlovat jiné planety. Například Venuši, Mars, Jupiter a další. Bohužel je cesta dost drahá. Asi 3 biliony korun!

Ráda bych se dostala do vesmíru – podívat se na naši planetu a navštívit jinou, vidět Měsíc blíž a pocítit stav beztlaku. Myslím, že to by byl nezapomenutelný zážitek!

Sofia Kornienko 9. A

Život v roce 3025 očima Fiony

Jmenuji se Fiona. Žiju na Zemi už tisíc let, což by mě kdysi šokovalo, ale dnes? To je normální. Genetická modifikace nám lidem prodloužila život téměř donekonečna. Pořád se ale najde pár věcí, které zůstaly staré a neměnné – například moje kočka Susu. Už je v devátém životě. Nevím, jak se jí to podařilo, ale za všechna ta staletí mě neopustila.

Země se od starých časů proměnila k nepoznání. Obloha je sice stále modrá, ale většina přírody už ne. Místo lesů máme bio-domy a místo moře i některé části oceánů gigantické vodní nádrže. Lidé žijí ve městech, která se rozprostírají do výšky i hloubky.

Susu je mým spojením s minulostí. Občas mi vyskočí na klín a její tiché předení mi připomíná, že některé věci nelze nahradit. Její srst má pořád stejný hřejivý dotek, a když jí v kuchyni otevírám konzervu s opravdovým masem – což je dneska luxus – mám pocit, že na světě je ještě něco opravdového.

Život v roce 3025 není špatný, ale je zvláštní. Občas si říkám, jestli jsme neztratili víc, než jsme získali. Susu na mě vždycky mrkne těma svýma zelenýma očima a já si uvědomím, že i po tisíci letech je svět krásný – jen jinak.

Ngo Thi Chuc An 9. B

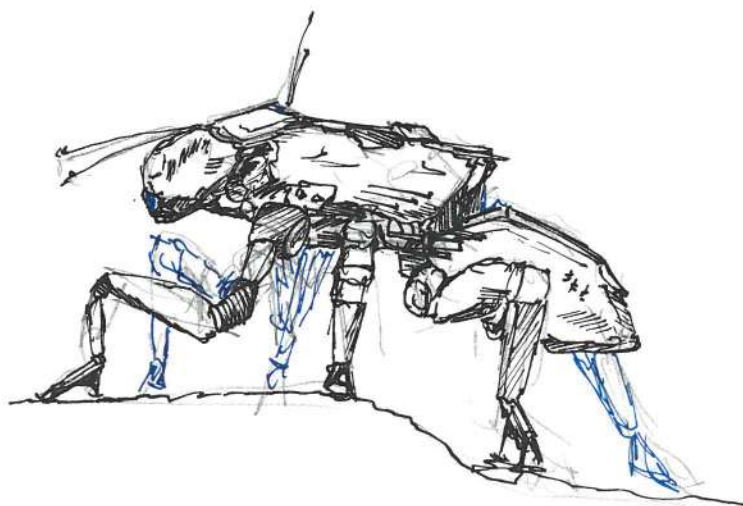
Život v roce 3025

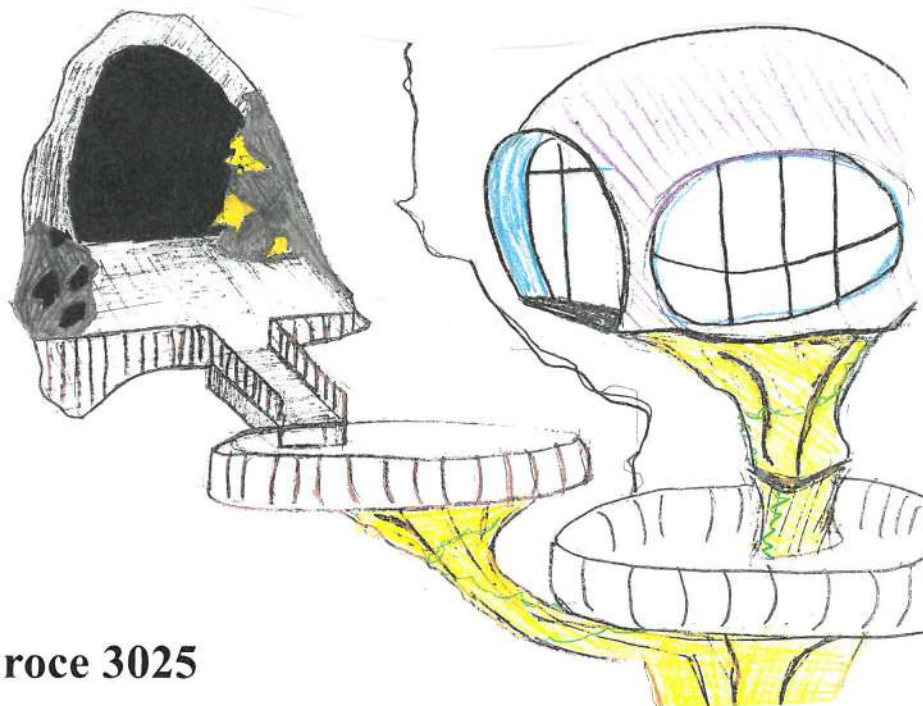
Vítejte v roce 3025! Kde technologie a příroda splynuly. Lidé už nejsou jen lidmi, využívají nanoboty a mozkové implantáty, takže jsou spíš „chodící Wi-Fi hotspoty“.

Planeta Země je zase zelená, stromy jsou napůl přírodní, napůl 3D a oceány čistí drony. Ale planeta Země už není jediná obydlená planeta. Mars se stal planetou hipstrů, v módě jsou planety obíhající kolem jiné hvězdy než kolem Slunce.

Samozřejmě nás objevili mimozemšťané, kteří s námi nejdřív obchodovali, ale po nějaké době, když zjistili, co všechno se na planetě Zemi stalo, radši nás úplně vyhladili...

Daniel Kišš 8. A

Země a lidé v roce 3025

Země bude kompletně rozkopaná a připravena o všechny suroviny. Lidé a živočichové, kteří netrpí na transport budou obývat planetu, která se nazývá Zapomněnka. Tato planeta se nachází nedaleko naší oběžné dráhy, což je důvod, proč se jmenuje Zapomněnka, protože na ni všichni zapomněli. Tato planeta je v podstatě úplně stejná jako naše stará dobrá Země. Je zde větší procento surovin a nerostů, jako jsou ropa, uhlí, železná ruda a zlato. Je zde také hodně kobaltu a drahých kovů a kamenů. Se živočichy to ale není žádná sláva, je jich zde nedostatek, tudíž je velký problém získat kvalitní maso. Naše populace je stále stejná, až na to, že je zde více chytrých lidí, takže je zde lepší a snadnější způsob života.

Eduard Vanžura 8.A

Země a lidé v roce 3025

Myslím si, že v roce 3025 budou roboti a všechno bude jiné. Auta budou létat a školy asi nebudou, protože všechno už bude online. Všichni budou na mobilu a internetu. Lidé se budou oblékat nějak zvláštně a budou mít exkurze na jiné planety. Budovy budou mít třeba 1000 pater a taxíky budou jezdit bez řidiče.

Myslím, že za lidi budou pracovat roboti v nemocnicích, továrnách a na farmách, ale myslím, že to není dobré. Protože lidé zůstanou bez práce.

Natali Sinanyan 6. A

Nevšední zájezd směr vesmír

Píše se duben roku 2025. Již máme po Cermatech, a tudíž si můžeme dopřát zaslouženou dovolenou. Spousta lidí ráda létá na dovolenou do Řecka či Španělska. My jsme se rozhodli k většímu zážitku. Budeme se přepravovat do vesmíru kosmickou lodí Sojuz, přesahující rychlost světla. Loď pojme čtyři lidi, tedy mne, bráchu, mamku a tátu. Kocoura pro jistotu necháváme doma, na Zemi. Před samotným letem jsme si oblékli skafandry a už jsou z nás hotoví astronauti. Skafandr je pro astronauta životně důležitý. Pokud bychom se totiž do vesmíru vydali bez něj, téměř okamžitě bychom zemřeli. A je to tu! Raketa Delta IV

Heavy nás vynesla za hranice atmosféry a letíme směrem na Měsíc. Při startu jsme vystaveni přetížení a vůbec se všichni cítíme nějak divně, začíná nám být nevolno, u mne se dokonce objevují nějaké halucinace nebo co to je. Téměř začínám ztrácet vědomí, a to jsem se tolik těšil... Maminka znervózněla a říká nám, že ztrácí barevné vidění. Všichni začínáme být nervózní a nejsme si jisti, zda tento výlet bylo to naše nejlepší rozhodnutí. Ale pomalu se to začíná zlepšovat a letíme. Všichni se najednou vznášíme, jsme ve stavu beztlíže a konečně mne to začíná bavit! Je opravdu legrace jen tak si poletovat po tomto zvláštním dopravním prostředku a necítit rodnou zemi pod nohama. Zkousím společně s bráchou různé předmety a kotouly střemhlav. Celý vnitřek lodi je oblepený takovým jako molitanem, takže se nám nemůže, nebo spíše by se nemělo, nic stát. Všude je rozmístěn i dostatek madel, která tu slouží k usnadnění pohybu. Zatímco se pohybujeme ve vesmíru, bedlivě sledujeme létající předměty všude kolem nás. Nabízí se nám pohled, o kterém se může mnohým lidem jen zdát! Od cestovní kanceláře Poznání máme přesně stanovený i denní plán, jak se na palubě chovat a co všechno bychom měli během dne dělat. Byli jsme poučení, že musíme být po celou dobu letu, pokud možno klidní, tolerantní a týmoví hráči. Přece jen budeme nějaký ten čas zavření ve společném prostoru, a je proto důležité se vyhýbat konfliktům. To tedy bude zkouška, rodiče versus děti! V kójičích máme uschované důležité věci jako notebook, telefony a osobní věci. Na sobě máme monitory srdce, mozku a krve, které měří naše reakce na toto fyzicky náročné prostředí. Připadáme si jako pokusní králíci, ale tato opatření jsou prý nutná, jelikož ve vesmíru dochází k urychlenému stárnutí kostí. To jsme samozřejmě netušili, jinak by rodiče s touto výpravou logicky ani nesouhlasili. Ti už i bez tohoto zážitku mají o své kosti převeliký strach. Pobyt mimo planetu Zemi je zajisté pro lidský organismus těžkou zkouškou. Denně proto máme i povinné dvě hodiny cvičení, čímž se zmírňuje oslabování lidského těla. Na palubě je posilovací zařízení pro dřepy, mrtvé tahy a shyby. Také můžeme využívat i běžecký pás, ke kterému se samozřejmě musíme připoutat, abychom se nevznášeli. Poté se můžeme přesunout třeba do koupelny s odsávacím systémem. Jsme jako u vytržení a často ani nevíme jak a k čemu se to všechno vlastně používá. Ještě že sebou máme taťku, ten vždycky na všechno přijde. I když to někdy docela dost dlouho trvá. Máme tady k dispozici dva druhy jednorázových ručníků, které jsou zabaleny v takových umělohmotných pytlících. Nejprve se prý použije ten mokrý, navlhčený málo pěnicím mýdlem s dezinfekcí proti bakteriím a plísním. Dalším suchým ručníkem si pak tělo osušíte. Jediné, z čeho tady má maminka tedy fakt radost, je že tu nemusí prát prádlo. Špinavé oblečení totiž vyhazujeme do nákladního vozítka, které později shoří v atmosféře. To je neuvěřitelné! Ale trochu i škoda, nechci se zrovna nadobro rozloučit s veškerým svým našpiněným oblečením... A ani tu máma vlastně nemusí vůbec vařit. V rámci této nezapomenutelné cesty máme totiž zajištěnu i celodenní stravu. Ale jedná se o úplně jinou stravu, nežli na kterou jsme běžně zvyklí. Na talíře a příbory úplně zapomeňme. K obědu či večeři si otvíráme takovou jako pastu balenou v tubách. Takže si k obědu z tuby přímo do pusy vymáčknete třeba vepřo knedlo zelo nebo řízek s bramborem. Jako dezert můžete mít třeba Tiramisu nebo jablečný štrúdl. Opět samozřejmě ve formě pasty. Byli jsme poučení, že kdyby po lodi poletovaly drobky, tak bychom je pak vdechovali nebo by nám padaly do očí. Kosmická strava prý musí vydržet nejméně rok, a to při pokojové teplotě. No o žádném gastronomickém zážitku tu vůbec nemůže být ani řeč. Tatínkovi to prý spíše připomíná vojenské přiděly. Ať je prý na tubě napsáno cokoliv, vždycky to chutná jako seno. Plán dne máme stanovený podle řídicího

střediska na Zemi. Takže když nastane doba spánku, tak se přesuneme do odpočinkového modulu, kde jsou buňky velké asi jako telefonní budka, každý máme svoji i se spacákem a opět tu nesmějí chybět popruhy k připoutání. Ukázalo se, že je nutné mít paže zastrčené uvnitř spacího vaku. Jinak se vám totiž ruce ve stavu beztlíže začnou samovolně zvedat, a to vás zcela zaručeně probudí a ráno jste poté totálně neodpočinutí.

Tak a dost už bylo cestování vesmírem a zejména pobytu na palubě raketoplánu. Chceme zpátky domů, do přírody, do zeleně. Ale třeba jsme vůbec netušili, že na vesmírné stanici je možné pěstovat i květiny. Přesto to tu planetu Zemi ani zdaleka nepřipomíná. V posledních dnech před plánovaným návratem jsme nuceni ještě zvýšit denní dávky cvičení, abychom prý lépe snesli návrat do podmínek zemské tíže. Myslím, že máma s námi pro tentokrát jela na dovolenou naposledy. Tedy alespoň její výraz mi to jasně říká. No nevím, jestli tohle byla zrovna nějaká odpočinková dovolená, ale za ten nepopsatelný zážitek to rozhodně stálo! A teď už zase rychle zpět na Zemi, za naším milovaným kocourem.

Ondřej Kosina 9. B

Můj život v pravěku

Probudil jsem se do nového dne. Slunce už stoupalo nad lesy a osvětlovalo náš tábor. Táta mě vzbudil brzy, čekal nás lov. Vzal jsem svůj oštěp a společně s dalšími lovci jsme vyrazili do hlubokého lesa. Cestou jsme se tiše plížili a hledali stopy. Narazili jsme na stádo divokých prasat. Starší lovci dali znamení, a já zůstal vzadu, abych je nerušil. Jedno zvíře vběhlo do pasti, kterou jsme včera s tátou vykopali. Rychle jsme ho skolili a odnesli zpět do tábora.

Tam už ženy rozdělávaly oheň a děti přinesly vodu z řeky. Dostal jsem za úkol nasbírat dřevo. V lese jsem našel i pár sladkých bobulí, které jsem přinesl matce. Byla ráda – znamenalo to, že budeme mít dost jídla i na zítřek.

Oheň je zázrak – dává teplo a umí opéct maso. Večer jsme seděli kolem ohně. Starší vyprávěli příběhy o lovu mamutů a o tom, jak kdysi kmen přežil krutou zimu. Díval jsem se na hvězdy a snil o tom, že i já jednou budu tak dobrý lovec jako táta. V pravěku byl každý den dobrodružstvím. Žili jsme podle pravidel přírody, která nás učila odvaze, spolupráci a úctě ke všemu živému. A já si uvědomil, že bez tlupy se nedá přežít.

Karel Vaněk 7. B

20 let v kosmické lodi

19.ledna 2231 - Je poslední den výzkumné výpravy do vesmíru, už máme za sebou 20 let, čili se vracíme zpět na Zemi, všichni už jsme vyčerpaní a těšíme se zpět. Ráno jsem vstal brzo a šel jsem se podívat do ovládací kabiny, jak nám to jde, piloti mi oznámili, že paliva máme dost a že v pořádku doletíme. Pak jsem šel zkontrolovat přístroje, které vypadaly taky v pořádku. Po obědě jsem ještě zkontroloval zbytek posádky. Vypadá to, že zítra doletíme v pořádku, ale i tak jsem nervózní.

20.ledna 2231 - Den přistání je tu, vstal jsem, okamžitě překontroloval všechno možné, abych se ujistil, že je vše v pořádku. Ve 4 hodiny pozemního času jsme zahájili klesání k přistávací plošině, ale ve výšce 176 km nad zemí se z palivové nádrže ozval výbuch a všechny přístroje začaly pípat a blikat, celá posádka začala panikařit. Já jsem se ale rychle podíval, co se stalo, podíval jsem se z okénka a viděl jsem že z nádrže uniká palivo, v tu chvíli jsem si uvědomil, že je zle, a než jsem stačil doběhnout k ostatním a říct jim, co se stalo, stala se osudná věc, kosmická loď vlétla do zemské atmosféry a špička se začala přehřívat a pomalu začala hořet, díky tomu začalo hořet i palivo, po chvíli kus lodě explodoval a odtrhl se od trupu lodi. Všichni jsme se začali připravovat na náraz, jelikož jsme už byli pouhých 46 km nad Zemí. Asi 10 vteřin před nárazem začal hořet vnitřek lodě, najednou to přišlo, veliký náraz do země, moc si z toho nepamatuju, ale vím, že loď celá explodovala, mě to vyhodilo ven a spadl jsem tvrdě na trávu. Pak jsem viděl jen černo. Po chvilce jsem se probudil, podíval jsem se za sebe a tam byla kosmická loď v plamenech a začaly se sjíždět sanitky, hasiči, policie a davy lidí sledující tu tragédii.

21.ledna 2231 - probudil jsem se v nemocnici a zjistil jsem, že jsem jediný, kdo zázrakem přežil a že mě včera odvezla sanitka, ve které jsem usnul. Jsem rád, že jsem přežil, ale je mi zároveň líto těch, kteří ne. A ještě navíc celých 20 let ve vesmíru bylo zbytečných, jelikož všechny vesmírné vzorky shořely. Ale měl bych být rád, že jsem přežil.

Marcel Kahoun 7. B

Můj den v pravěku

Ráno jsem vstala v dřevěném domě. Byla mi hrozná zima, a tak jsem si oblékla kožešinový plášť. Šla jsem nasbírat ořechy ke snídani. Cestou zpátky jsem slyšela kamarády, jak si hrají na babu. Viděli mě a zamávali rukou, abych se tam přidala. Napadla nás větší zábava, že bychom skočili do řeky. Po koupání jsem šla domů. Když jsem přišla domů, tak táta říkal, že jdeme všichni lovit. Pak když jsme šli po lese, viděli jsme velkého mamuta. Připravili jsme se k boji. Měli jsme šípky a oštěpy. Ulovili jsme ho a začali ho tahat až domů. A pak jsme si dali dobrého mamuta k večeři.

Martina Berisha 6. A

Budoucnost

Jak to bude vypadat život v roce 3024? To nikdo neví. Může být modernější doba, život na Měsíci anebo taky ne. Klidně se však všechno může vrátit do starých dob, kdy práce na poli a život bez elektroniky bude normální. Také život a lidé už nemusí existovat.

Za sebe však doufám, že lidstvo nadále existovat bude. Věřím, že věda pokročí dál a nalezne lék třeba na celiakii. Proti nyní neléčitelné nemoci, kterou trpím. Celiaci si budou moci pochutnat, na čem budou chtít.

Mně to ale může být jedno, protože se toho už nedožiji.

Zuzana Chrástová 6. B

Můj život v pravěku

Přemýšlení nad tím, jaký by asi byl můj život v pravěku, je vlastně na jednu stranu dost jednoduchý, protože jsem žena. Takže moje pozice by byla asi jasná:

Starání se o děti, o muže a o další primitivy, vaření, tedy pokud budu vůbec moct na něčem vařit, ale pravděpodobně ne, jelikož v té době se spíše podávala potrava syrová....to mě přivádí k otázce, v jaké době se asi nejvíce šířila salmonela.

Když to dobře půjde, tak budu dokonce i oblečená a budu žít v luxusní vile, kterou je nějaká díra ve skále, kterou mi za nějaké náhodné šutry prodala jedna moje - kéž by se o ní dalo říci, že je aspoň homo erectus - kamarádka. Pro zábavu můžu malovat obrazce krví na stěny mé luxusní vily, nebo sbírat další náhodné šutry, abych mohla nechat rozrůstat mou vilovou čtvrť, nebo pozorovat, jak se ta další individua snaží pomocí klacíků, které o sebe třou, rozdělat oheň.

No, každopádně můj život v pravěku by byl asi docela stereotypní, ale třeba by mi to zvýšilo povědomí o tom, že být homo habilis, je vlastně docela fajn.

Lucie Žižková 9. B

Představ si zítřek

Hodně lidí by si myslelo, že v roce 3025 budou létající auta, nebo že roboti budou ovládat celou zem, ale skutečnost už je mnohem dál. To byste se divili, jak se zvedly ceny věcí! Já tento deník píšu proto, abych ho hodila zpátky do roku 2025. V tu dobu žila moje prapraprapra... - no prostě to bylo před dlouhou dobou. Ale dost úvodního povídání a jdu napsat vše, co je dnes normální.

Začnu mými nejoblíbenějšími zvířaty. Každá rodina má svoje zvíře. Nejběžnější jsou kybernetičtí ovčáci. Jsou hodně oblíbení pro jejich vestavěné senzory na hlídání a ochranu. Také detekují nebezpečí a umí před ním varovat a mnohem více. Ale moji nejoblíbenější jsou určitě létající robotičtí chrti. Mají elegantní a rychlá těla s lehkými křídly nebo vznášedly.

Naše rodina to má jinak – nemáme jen psy a kočky, ale i exoty. Například hydraulickou želvu Bety. Má solární panely na krunýři, které se jí dobíjejí. Hustý, co? Ale to není vše. Nejlepší je, že má extrémně odolnou konstrukci a její zobák je ze železa, takže má hodně silné kousnutí.

Tak to byla hlavní část – zvířata. Ale tu další mi asi v roce 2025 neuvěříte: dnes si můžeme postavit dům kdekoliv! Na zemi (samozřejmě), na mracích, pod vodou (to je nejlepší) a v zemi. Aby se mohlo bydlet na mracích, musí do nich být přidán dým, který je zpevní.

A teď jdeme na vozidla. Nejznámější je teď Aple flyer 30 Pro. Je malý, umí létat a je skoro nerozbitný. Kvůli dlouhým názvům už se v běžné řeči používají jen zkratky. Já mám Apple.36.ALT a brácha má Mil.Android.56.

Venku to vypadá dost dobře na to, že je rok 3025. Bohužel v Česku už jsou jen dvě zoologické zahrady a lesy už vůbec žádné. Chodím s mámou do lesa do Německa a jezdím na dovču na Mars.

Tady máte popsane ty nejzajímavější nové věci z budoucnosti. Jen vážně nevím, jak teď svůj deník dostanu k vám, protože je přísně zakázáno posílat věci ze současnosti do minulosti...!?

Tina Burgerová 6. B

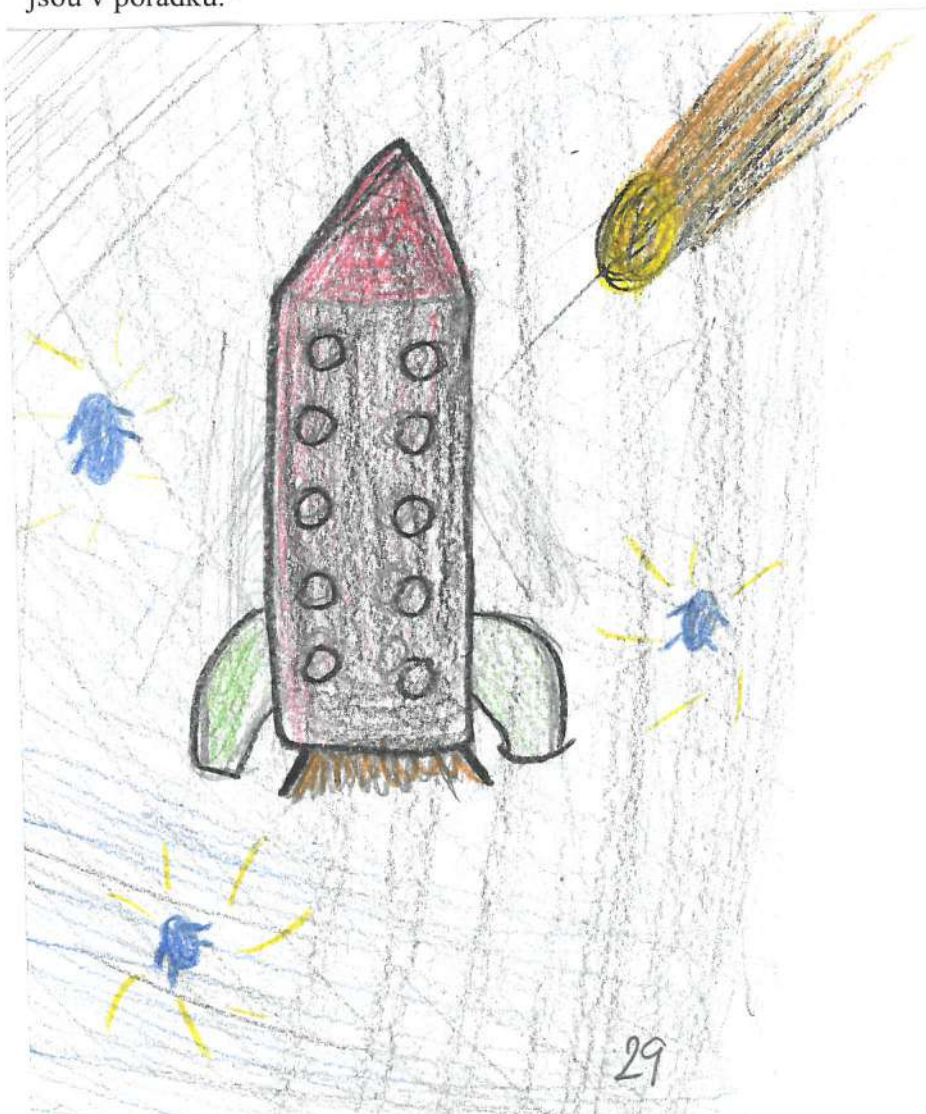
20 let v kosmické lodi ve vesmíru

Pokud si čtete tento list, přečtete si jej až do konce.

Ještě než se stala tato hrozná událost, žili jsme tu více než dvacet let. V kosmické lodi jsem cestovala s mými rodiči, kamarádkou Julii a jejími rodiči.

Jednoho dne do nás narazil asi meteorit, nebo něco podobného. Všichni cestující začali panikařit a běželi do hlavního sálu, kde byly uschovány skafandry pro případ nouze. Po chvíli se loď opět otřásla, jelikož do nás narazil další meteorit. Když už se lidé konečně uklidnili, rozezněl se alarm. Lidé se nahrnuli k oknům a uviděli velkou kosmickou loď, z které se linula jasná modrá záře. Podivné bytosti na neznámé lodi se začaly hrnout do naší lodi. Rodiče na nás křičeli, abychom se utíkali schovat. Všude byl hrozný zmatek a všichni lidé běželi do nejvyšších pater. My jsme ale utíkali do nejnižšího patra, kde byla hrozná tma. Plížili jsme se, aby nás nikdo neviděl. Najednou na mě Julie potichu zavolala, abych se schovala za hromadu beden. Hned jsem se tedy ukryla za bedny, a když jsem se rozhlédla kolem sebe, zjistila jsem důvod Juliiných obav. Všude kolem nás byly modré světélkující obludy. Létały všude kolem nás. Obě jsme ztuhly strachy. Byly celé modré a asi dvakrát větší než normální člověk. Hlavu neměly a ruce měly čtyři. Pohybovaly se jako slimáci, jelikož byly bez nohou. Všimly jsme si s Julii, že o kousek dál jsou ukryty dveře v zemi. Snažily jsme se potichu doplazit k těmto dveřím, což se nám také povedlo. V posledním okamžiku jsem se ještě ohlédla a uviděla spoušť kolem nás. Vzpomněla jsem si na své rodiče. V duchu jsem zašeptala: „Prosím, ať jsou v pořádku.“

Terezie Priharová 7. B

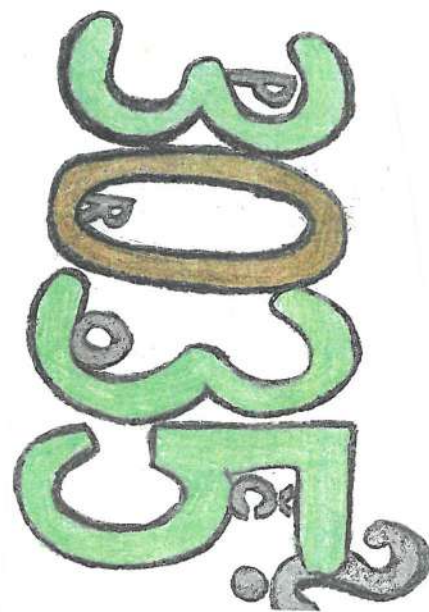

Proč?

Jsem v roce 3025
a nepoznávám tenhle svět.
Dívím se
a tak -
nezemšťané začnou vyprávět.

Proč Země k obývání není?
Proč zmizelo to světlo denní?
Kdyby lidé před staletími,
nebyli k Zemi zlí a bezohlední.
Kdyby z nemoudré touhy po moci,
válkami a zlostí,
tenkrát Zemi neotrávili.

Chci zpátky a probudit se hned,
několik dní před rokem 2025.
Do doby,
kdy zachránit by šel ještě svět.
Aby lidé za tisíc let,
mohli si lepší příběhy o Zemi vyprávět.

Kateřina Podrazilová 9. A

Země a lidé v roce 3025

Myslím si, že Země bude za tisíc let vypadat určitě jinak než teď, ale pořád bude kulatá. Třeba budou existovat města, která budou plavat na vodě nebo létat ve vzduchu. Doufám, že se lidem v budoucnosti podaří zachránit přírodu a zvířata, protože bez nich by svět nebyl takový jako je teď. Lidé budou určitě také jiní, budou vlastnit roboty, kteří jim budou pomáhat s každodenními povinnostmi. Věřím, že budou pořád obklopeni kamarády i rodinou a budou s nimi rádi trávit volný čas jako my teď. Školy budou určitě také jiné – žáci možná budou studovat z domova ve virtuálních učebnách a roboti vystřídají učitele. Ale i tak si myslím, že se budou stále učit mnoho stejných věcí jako my. Myslím si, že i práce bude také jiná. Firmy budou využívat technologie, které jim usnadní život, a myslím, že se určitě bude pracovat jen pár hodin denně. Volný čas lidé budou trávit zábavně a budou více odpočívat než nyní. Budoucnost za tisíc let bude určitě zajímavá.

Christine Hořejší 7. A

Jeden rok v pravěku

Představte si, že si jdete jako každý večer lehnout do postele a přemýšlíte, co budete další den dělat. Za chvíli usnete a zdá se vám sen o pravěku.

Ráno se probudíte, vstanete a strašně se vyděsíte, protože místo toho, abyste se probudili ve svém pokoji, jste v nějaké neznámé jeskyni. Rozhodnete se zkusit najít cestu z jeskyně ven. Asi po půl hodině konečně uvidíte světlo. Když vyjdete ven, nevidíte žádné paneláky, auta, ale ani žádné lidi. Kolem sebe vidíte jen hustý les a jeskyni, ze které jste vyšli. Pak se podíváte na sebe a místo pyžama na sobě máte pravěké šaty z kůže. V tu chvíli vám dojde, že se váš sen stal skutečností a vy jste v pravěku.

Začnete přemýšlet, co budete dělat, když v tom uslyšíte nějaké podivné hlasy. Rozhodnete se jít za nimi a před sebou uvidíte velký tábor plný trochu děsivých pravěkých lidí. Máte strach z toho, že se vás budou bát a vyženou vás pryč. Ale oni zřejmě poznají, že jste stejný jako oni a že se s nimi chcete spojit a přijmou vás mezi sebe. Musíte se sice naučit jejich podivnou řeč, ale jste rádi, že vás přijali. Po chvíli si začnete zvykat na jejich režim a chodíte s nimi ráno pro dřevo na oheň, poté na lov a nakonec večer k ohni na jídlo.

Po pár měsících už pomalu zapomínáte na svůj normální život a zajímá vás jen, jestli je dost dřeva na oheň a jestli bude co jíst. Učíte se vyrábět jednoduché zbraně např. z kamenů nebo klů. Uběhne 10 měsíců a vy už se umíte úplně bez problému se všemi dorozumět a zvládáte vše, co je nezbytné pro přežití v pravěku.

Jednou večer si jdete lehnout a dojde vám, že je to přesně rok od té doby, co jste se ocitli tady v pravěku, a vy si říkáte, jak jste vděční za váš normální život.

Magdaléna Runtschová 8. B

Ráno v budoucnosti

Ráno bylo jako každé jiné. Vstala jsem a ještě rozespalá si šla čistit zuby. Věcem jsem nevěnovala moc velkou pozornost, protože svou ranní rutinu dělám už automaticky.

Opláchla jsem si obličej studenou vodou a šla pro ručník. Zarazila jsem se. Něco bylo špatně. Na místě, kde měly být ručníky, byl jakýsi přístroj. Přišlo mi to divné. Že bych si nevšimla nové věci? Nakonec jsem usoudila, že se o nové věci doma moc nezajímám a mávla nad tím rukou.

Následovala cesta zpět přes kuchyň do mého pokoje pro tašku do školy. I tam byly jiné věci, než jsem zvyklá. Kuchyň vypadla nověji a moderněji.

U dveří mého pokoje jsem stála neschopná dalšího pohybu. Tak tohohle bych si určitě všimla. Probliklo mi hlavou při pohledu na zvláštní číselný kód na mých dveřích.

Rozhlédla jsem se po zbytku bytu. Věci byly jiné. Ne takové, jaké jsem viděla ještě včera a dny předtím.

Stůl byl šedý místo našeho bílého a židlí bylo šest místo čtyř. Vedle stála skříň o něco menší než já. U zdi naproti stolu byla velká postel.

Nechápala jsem, co se děje. Takhle to tady rozhodně nebylo.

Otevřela jsem okno a mírně se vyklonila. Ze začátku vypadalo všechno normálně. Podívala jsem se pozorněji a všimla si jistých věcí.

Silnice byla spíše kovová, než asfaltová, nebo alespoň její povrch. Na střechách byly zvláštní přístroje. Domy vůbec nevypadaly staře.

To v mém zmatku vůbec nepomohlo. Vzala jsem si věci a odešla do školy. Cestou mě zarazilo hned několik věcí. Obchody byly jiné, tramvaje také a o autech ani nemluvě.

Všechno bylo jako z nějakého filmu. Bílá a šedá převažovaly na domech i tramvajích. Město přišlo o svoje barvy.

Ulice Seifertova, kterou každý den chodím, najednou byla Karmínová. Socha Winstona Churchilla také zmizela.

Dorazila jsem do školy. Ta moc rozdílná nebyla, pár věcí by se ale našlo. V tu chvíli už jsem ničemu nerozuměla. Nic nedávalo smysl.

Rozvrh byl také jiný. Zeptala jsem se holek, co se stalo, jak to, že je to všechno tak nové a moderní. Divně se na mě podívaly. Zeptaly se, co tím myslím, že je prý všechno v pořádku a takové jako vždycky.

V tichosti jsem si sedla do lavice. Rozhlédla jsem se, abych prozkoumala třídu. Nebyl to moc velký rozdíl, ale věci se změnily. Po tabuli na křídly nebylo nikde ani památky a na lavicích stály nějaké počítače, asi na psaní zápisků.

Zazvonilo na hodinu a já netrpělivě čekala na učitele. Chtěla jsem nějaké vysvětlení, ujištění, že jsem se nezbláznila.

Zanedlouho přišel mladší muž. Nechápala jsem, kdo to je, a proč je tady on místo naší třídní učitelky, když máme fyziku.

Muž nás pozdravil a nařídil, ať si zapneme počítače. Po vzoru ostatních jsem ten svůj zapnula. Zamrzla jsem v pohybu. Nevěřicně jsem četla datum na obrazovce. 10.1.3025.

Byla jsem si zcela jistá, že ještě včera byl rok 2025. Rozklepaně jsem zvedla ruku a omluvila se a odešla na záchod. Rychle jsem vyběhla ze dveří a vytáhla telefon.

Znovu a znovu jsem kontrolovala datum. Po asi desátém zapnutí a vypnutí mobilu jsem to vzdala. Prošla jsem dveřmi na záchody a sesunula se po zdi na podlahu. Snažila jsem se najít nějaký zprávy na internetu nebo alespoň něco, co by to všechno vysvětlilo. Bohužel bez úspěchu.

Zhluboka jsem se nadechla a vydala se zpět. V místě u umyvadel se mi zatočila hlava. Snažila

jsem se něčeho chytit, abych nespadla.

Jeden krok, dva kroky, tři.. cítila jsem šubnutí, pocit pádu skrz podlahu, svět se točil a...nic. Věci se ustálily a já úlevou vydechla.

Vrátila jsem se chodbou zpět do třídy. Pořád trochu vyklepaná jsem popadla tužku do ruky a pozorovala svůj sešit. Sešit? Počkat, cože? Zvedla jsem oči a pohled mi padl na naší třídní učitelku s křídou v ruce vysvětlující novou látku.

Rychle jsem si zapsala zápisky a čekala na přestávku. O přestávce jsem hned šla zjišťovat od holek, co se sakra stalo. Nevěděly, o čem mluvím. Zapnula jsem mobil a koukám na datum. 10. 1. 2025.

Spěšně jsem vysvětlila, co se stalo. Koukaly na mě vyděšeně a ujistily, že se nic z toho nestalo.

Nevěřicně jsem na ně hleděla. Víím, co jsem viděla a zažila. Moje další otázky přerušil zvonek a my si sedli na místo.

Po škole jsem šla domů. Všechno bylo normální. Socha Churchilla stála tam, kde vždycky, a Seifertova ulice měla také svůj normální název.

Doma všechno bylo tak, jako dny předtím. Šla jsem si dělat úkoly a přemýšlela, co se to dneska stalo.

Nevím, co se dělo, ani kde jsem to byla, ale jsem si jistá, že to bylo skutečné.

Našla jsem snad portál do budoucnosti?

Eliška Morávková 9. B

Mých 20 let ve vesmíru

Byl další den, jako každý jiný. Přišla jsem z práce a prohlížela si poštu, která mi za poslední týden přišla. Samé výpisy z banky, ale hned na první pohled se jeden dopis lišil. Koukla jsem se na něj pořádně a byl přímo od společnosti NASA. Datum na obálce odpovídalo dnešku. Nedočkavě jsem ho otevřela, byla to pozvánka na jejich stanici a informace o tom, že jsem se tam přihlásila. Nic takového jsem si ale nepamatovala, proto jsem se podívala do mého starého deníku a zjistila jsem, že ještě jako dítě jsem se přihlásila do programu NASA - že poletím do vesmíru. Psali tam, že strávím 20 let ve vesmírné lodi! Bála jsem se, ale musela jsem přijmout, jinak bych se do smrti proklínala. Další den jsem se rozloučila se svými kamarády, rodinou

a známými. Pak už jsem ale musela jet. Nejdřív mě čekal výcvik a pak odlet do vesmíru. Zdálo se to neuvěřitelné. Konečně nastal ten den - už jsem seděla v raketě a čekala napjatě na odpočet:

"3 ..." přemýšlela jsem nad tím, jaké to asi bude, až se vrátím zase na Zemi. "2 ..." říkala jsem si, jestli se změní moje rodina a jestli si na mě někdy vzpomene. "1 ..." už jsem jen čekala, co mě čeká. Ted' už jsem byla ve vesmíru, nikde nic, až na tisíce hvězd okolo mě. Byla to

naprostá nádhera, celá posádka to obdivovala. Ze začátku mise bylo všechno nové, přece jenom být někde bez gravitace není něco, co se stane každému. Postupem času jsem si už začínala zvykat. Už mě čekal poslední rok, byla jsem ráda, že už poletím znovu na pevnou zem. Ale ovládal mě i strach. Poslední den ve vesmíru. Tohle jsem nikdy nečekala, že řeknu. Přemýšlela jsem, jestli je vůbec na Zemi něco stejného, jak se asi má moje rodina. Všichni se připravujeme na odpočet

"3 ..." byla jsem tady 20 let, nyní je mi už 45 let. To je dlouhá doba. Nezestárla jsem jenom já, ale i všichni ostatní. "2 ..." můj život už asi nebude nikdy stejný. Budu známá astronautka a je dost možné, že mě bude znát celý svět! "1 ..." vzpomněla jsem si na to, jak jsem letěla sem

a říkala si to stejné, vlastně se nic moc nezměnilo.

Linda Janoušková 8. B

Země a lidé v roce 3025

Nevím, jestli bude svět více znečištěný, protože nějací lidé ho budou zhoršovat a nějací zlepšovat.

V roce 3025 lidé budou líní a místo nich budou pracovat roboti. Roboti budou vypadat jako lidé i znít jako lidé. Lidé nebudou zdraví, protože nic nebudou dělat, když roboti budou pracovat za ně. Ale budeme mít lepší léky na nemoci. Lidé začnou bydlet na Marsu.

Myslím si, že domácí zvířata budou nemocná a začnou vymírat. Budou létající auta a cestování bude mnohem rychlejší.

Čekají nás dvě světové války kvůli ropě. Policie bude mít lepší přístroje, aby mohla chytit zločince.

Písně budou horší, protože je budou zpívat roboti. Nákupy budou hodně drahé a spousta zboží bude nekvalitní.

Jáchym Pirner 7. A

Nejnovější vesmírné zprávy

Před dvaceti lety vyslali do vesmíru posádku se třemi kosmonauty, kteří měli za úkol prozkoumat Mars, ale kosmická loď číslo 2727 se vytratila z dohledu kosmické stanice a stále se neobjevila. Nikdo už nepočítá s tím, že by se mohla vrátit a spousta lidí stále zajímá, co se stalo. Někteří lidé dokonce věří teorii, že kosmickou loď unesli mimozemšťané a zabili kosmonauty...

A teď vás nejspíš zajímá, proč se tento článek objevuje v novinách, že? Dnes v 5:27 byl na radaru kosmické stanice zachycen neznámý létající objekt a odborníci začali spekulovat, že by to mohla být kosmická loď číslo 2727, co se ztratila před dvaceti lety.

O dva dny později...

Dnes se zjistilo, že objekt, který byl před dvěma dny spatřen na kosmické stanici, byla pouze porucha techniky, a proto se možnost, že by to mohla být kosmická loď číslo 2727, co se ztratila před dvaceti lety, vylučuje a stále tento případ zůstává záhadou.

Claudia Nechvátalová 9. A

Země a lidé v roce 3025

V roce 3025 se svět změnil. Města létají vysoko nad zemí, zatímco povrch planety zůstal téměř opuštěný a zanesený troskami starých budov a odpadem. A ze zbytku přírody co na povrchu Země zůstala, je teď jenom pár uschlých rostlin a pařezů. lidé se přizpůsobili nové době. Žijí v moderních městech, kde se o věci starají stroje. Ty pomáhají rozhodovat, co lidé potřebují, co mají jíst, nebo jak se pohybovat z místa na místo. Všichni se spoléhají na technologie, které jsou už běžnou součástí lidského života. Ale všichni nechtějí žít takhle. Po světě jsou skupinky lidí, co žijí na povrchu a ne ve vzduchu, protože si myslí, že technologie vzaly duši Zemi. Starají se o ten malý zbytek živé přírody, co na zemi zbyla, a snaží se žít jednoduchý život bez chytrých strojů.

Petr Michael Piskáček 9. B

Země a lidé v roce 3025

Rok 3025 je vzdálenou budoucností, ale představit si ho můžeme už teď. Myslím si, že Země se bude hodně lišit od současnosti. Lidé budou žít nejen na Zemi, ale i na jiných planetách, technologie budou neuvěřitelně vyspělé a možná se konečně dozvíme, jestli jsme ve vesmíru sami.

Na Zemi dojde k několika přírodním katastrofám a pandemiím. Na planetě bude méně lidí, aby je Země uživila. V roce 3025 už Země nevypadá tak, jak ji známe dnes. Města, která kdysi zaplnila její povrch, se přesunula pod zem nebo dokonce na oběžnou dráhu. Povrch planety se někde proměnil v nádhernou přírodní rezervaci, plnou lesů, hor a oceánů. Velké změny podnebí a vysoká teplota způsobí, že některé oblasti nebudou lidé obývat. Roztají ledovce a stoupne hladina oceánů, předpokládat počasí bude velmi obtížné.

Lidé, kteří na Zemi zůstali, využívají jen obnovitelné zdroje energie. Část Země je ekologický ráj, kde zvířata i rostliny mají prostor k životu. Mezitím většina lidstva žije ve vesmíru. Na Měsíci, Marsu nebo dokonce na vzdálenějších měsících vznikly obrovské kolonie. Tyto kosmické základny jsou technologickými zázraky, kde miliony lidí pracují, učí se a tráví volný čas. Lidé cestují mezi planetami obrovskými vesmírnými loděmi, které létají rychleji než světlo. A i když je někdo tisíce kilometrů daleko, může si během pár sekund zavolat s přáteli na Zemi.

Lidé roku 3025 vypadají trochu jinak než dnes. Ovlivnění umělou inteligencí si budou všichni podobní s novými vlastnostmi. Jejich práci nahradí roboti a super rychlé počítače. Tělo těchto lidí budou řídit čipy a budou hlídat jejich zdraví. Díky pokročilým lékům, genetickým úpravám a čipům se dožívají více než 200 let. Nemoci jsou téměř minulostí a těžkou práci za nás vykonávají roboti. To dává lidem možnost věnovat se vědě, umění a objevování nových světů.

Školy v roce 3025 by vás možná překvapily. Učebnice už neexistují, místo toho žáci používají virtuální realitu. Chtěli byste se podívat na povrch Marsu nebo na bitevní pole středověké Evropy? V budoucnosti to půjde přímo ze třídy. Ačkoli už lidstvo osídlilo mnoho míst ve vesmíru, pořád hledáme nové planety. Na některých už stavíme první základny. Vědci také zkoumají, jestli někde ve vesmíru nejsou jiné civilizace. Zatím jsme mimozemšťany nenašli, ale naděje stále žije.

Budoucnost je vzrušující, ale je na nás, abychom ji vytvořili. Pokud chceme přežít, musíme se starat o životní prostředí a šetřit je. Jedna špatná zpráva je, že život na naší planetě se bude měnit a nakonec jednou skončí, a dobrá zpráva je, že se toho nedožijeme.

Matěj Buriánek 8. B

Příběh o Amel a tajemství vesmírné lodi

Amel strávila na vesmírné lodi už více než dvacet let. Původně byla členkou malého týmu, který měl prozkoumávat vzdálené kouty galaxie. Loď byla plná pokročilé technologie, ale bylo na ní také ticho. S každým rokem se její posádka zmenšovala, až zůstala jen ona. Ostatní členové, ať už odcestovali, nebo zmizeli, Amel nakonec zůstala sama, obklopena nekonečným prostorem.

Lodní počítač, který jí byl společníkem, měl jméno Juno a byl její jedinou společností. Občas si povídali o hvězdách, o vesmíru, o vědeckých objevech, ale Amel věděla, že Juno nikdy nebude skutečný člověk. Po těch letech, kdy se pokoušela objevit nové světy a udržet loď v chodu, se začala cítit jako stín v nekonečné prázdnotě.

Jednoho dne při prozkoumávání vzdálené hvězdné soustavy, loď narazila na podivný signál. Byla to jediná věc, která Amel vzbudila z její rutiny. Signál nebyl z žádného známého zařízení, byl to něco, co nepatřilo mezi běžné civilizace. Amel se rozhodla, že ho musí prozkoumat, i když to znamenalo zcela změnit její plán.

Cesta k původu signálu byla nebezpečná. Loď musela projít skrz meteorický pás Amel několik dní zápasila s opravami po útoku neznámé energie. Během toho času se její vztah s Junem stal ještě intenzivnější. Byl to její jediný společník, který jí pomáhal přežít.

Nakonec signál dovedl Amel k malé zapomenuté planetě. Na jejím povrchu objevila zbytky staré civilizace, která vypadala, že zanikla před tisíci lety. Zatímco prozkoumávala ruiny, Amel našla starou technologii, která jí umožnila rozšířit možnosti lodi a opravit její systémy na mnohem vyšší úroveň.

V ten moment si Amel uvědomila, že její cesta nikdy nebude jen o hledání nových světů. Bylo to o hledání sebe, o tom, jak se měníme s každým krokem, jaký podnikneme, i když jsme sami. A vesmír, plný tajemství, byl stále otevřený novým objevům.

A tak i po dvaceti letech pokračovala v cestování. S Junem po boku a novým, tajemným poznáním, které jí planeta poskytla, věděla, že její příběh ještě není u konce.

Amelia Tröster 9. B

20 let v kosmické lodi

V ukrutné cele, každičkový den,
ať už to skončí, ať už jde ven,
kosmická loď, příšerná past,
pomalu mu tam, utíkal čas.
v simulátoru.

V hlubokém spánku,
na jeho schránku,
načmáral rošťák,
že prý je pošťák.
ať se proletí.

Přišel do stanice,
vedle nemocnice,
viděl tři mrtvoly,
a u hlav pistoli.

Byly to děti.

Když vešel do stroje,
řekl si, co to je?

Pak mu to došlo,
co jim zas prošlo.

Zavřeli ho.

Zavřen na dvacet let,
nemůže vidět svět,
jak se dostat ven?

to může být jen jeho sen.

Už je tam navždy.

Josef Šimon Martinský 7. B

Život a lidé v roce 3025

Určitě nás všechny zajímá, co se bude dít v roce 3025. Co když najdeme nějakou novou galaxii! Podle mě v tom roce 3025 už budeme mít dobré technologie, díky kterým budeme moci proletět černou dírou. Já si myslím, že za černou dírou je spousta galaxií, kde jsou mimozemšťané. Možná budou placatí, protože tam bude až moc silná gravitace. Co když je také zajímavá jestli je za černou dírou život? To je velká záhada, protože zatím to nikdo nemohl prozkoumat. Všichni říkají, že černou dírou se nedá proletět. Co když budou lidé v budoucnu přemýšlet úplně jinak než my v této době. To je pak třeba ani nenapadne se kouknout za nějakou černou dírou. No a co když už ani lidé nebudou, protože zemřou kvůli globálnímu oteplování? To se my už nedozvíme. Proto vám chci o roku 3025 povědět nějakou pohádku.

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Vladorisaurus. Byl velice chytrý a veselý, ale tento svět a život ho přestával bavit. Každý den totiž dělal to stejné. Nejdřív šel do školy, pak si udělal úkoly, chvíli se koukal na televizi a pak šel spát. Už mu přišlo, že je na světě úplně

zbytečný, a tak si jeden den řekl, že podnikne veliké dobrodružství! Zatím ale nevěděl jaké. Jednoho dne mu kamarád jménem Jirkotrotor řekl, jak hodně ho zajímá, co je za černou dírou. Vladorisaurusovi už bylo jasné jaké dobrodružství podnikne. Co jiného než zjistit CO JE ZA ČERNOU DÍROU! Měl vlastní raketu, takže si mohl vzletět, kdy chtěl. Řekl si, že poletí už zítra, a začal si do svého levitovacího kufru beztlíže balit různé věci a jídlo. Když už nastal den, kdy poletí, tak si ale vzpomněl, že mu něco chybí. Něco, bez čeho by asi ani nechtěl letět. Nebyl to nikdo jiný než Jirkotrotor! Samozřejmě, že Jirkotrotor hned souhlasil, že poletí. Byl hrozně nadšený. Když už byli v raketě a vzletěli, tak se tam ale hrozně nudili, protože letěli dost dlouho. Několik měsíců. Když konečně už byli před černou dírou, tak do ní vletěli a uviděli něco neskutečného. To vám už ale neřeknu co tam uviděli. Řeknu vám jenom to, že nebyli zklamaní. Vytvořte si sami super raketu a vydejte se k černé díře se svým kamarádem. Hodně štěstí!

Alice Kahounová 6. B

Můj život v pravěku

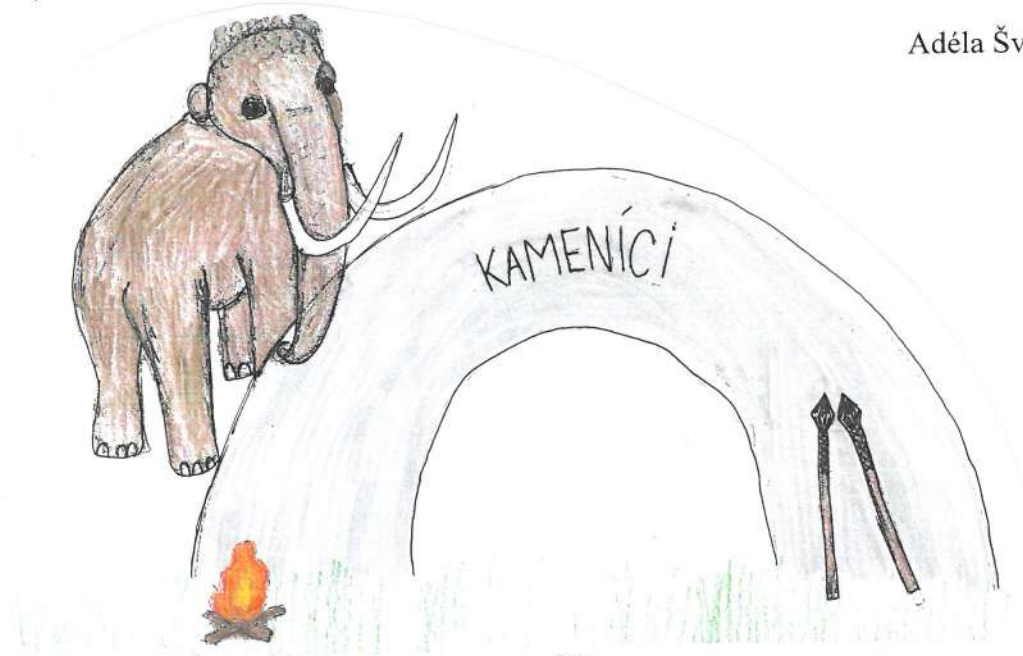
Nevím přesně, jak by vypadal můj život v pravěku, ale asi by vypadal dost podobně jako všech ostatních pravěkých lidí.

Nežila bych v zateplených bytech s vodou a elektřinou, ale v jeskyni, nebo v obydlí ze zvířecí kůže. Oheň by byl důležitý zdroj přežití, protože by nám dával světlo, teplo a mohli bychom si na něm opékat ulovené maso. Místo do Adidas bych se oblékala do kůže a kožešin a místo Pandora šperků bych se zdobila zuby, drápy a kostmi.

Nejspíš by se můj život ale lišil od života pravěkých mužů, protože bych nechodila denně na lov mamutů a jiných zvířat. Místo toho bych se starala o děti, udržovala oheň, vařila a sbírala lesní plody a kořínky, protože ženy byly sběračky a muži spíše lovci.

I tak by byl každý den boj o přežití, protože nikdy nevíme, kdy by náš kmen napadl jiný kmen, nebo divoké zvíře.

Adéla Švehlová 8. A

Můj život v pravěku

Naše tlupa žije v malebném údolí. Když se ráno probudíme, většinou jíme kořinky a někdy i maso, které dospělí muži uloví. Nejradši bych chodil na lov s nimi, ale oni mi to nedovolí, prý abych, než vyrostu, chránil kamarády a mámu. A tak je chráním. Není ale před čím. Vždy, když se objeví šelma, tak přijdou lovci a zaženou ji. Po lovu máme oběd, krásně křupavé maso. Poté si s kamarády jdeme hrát s kamením. Máma nás potom vyžene sbírat bobule. Když je posbíráme, tak je večere. K večeri jsou bobule. Po jídle jdeme k stařešinovi a ten nám vypráví příběhy, při kterých obvykle usneme.

Amos Duchek 6. B

Svět za 1000 let?

Utíkala jsem dlouhou špinavou uličkou. Pršelo. Ruce se mi třáslы zimou, a kdybych nezatínala pevně každý sval v těle, rozklepala bych se celá. Mokrý vlasy se mi lepily na čelo a potrhané oblečení mojí sestry na mně vlálo ve studeném větru, který mi sžíral tváře a bosé nohy, které jsem sotva cítila. Tekla mi krev všude, kde mohla. Střepy skla se mi zařezávaly do kůže a z drobných ran mi crčela krev. Nutně jsem se potřebovala dostat do úkrytu. Sedmá světová válka těžce udeřila a neznala slitování. Poslední z přeživších nebyli daleko, jen pár metrů ode mě. V nose mě zaštípal pach cigaret. Ujistění o tom, že mí přátelé jsou naživu. V mlze, která mě obklopovala, jsem zahlédla děravé prohnílé dřevěné dveře zacákané krví. Byla jsem doma. Z posledních sil jsem se doplazila ke dveřím. Nechtělo se mi tam. Nechtěla jsem, aby mí přátelé viděli, že jsem znovu zklamala. Dostala jsem jednoduchý úkol, vykrást opuštěnou večerku. Pro mé odvážné, silné a nebojácné přátele se to zdá být důležité. Ne pro ustrašenou slabou a bezcennou holku, kterou jsem byla, jsem a vždycky budu. Neměla jsem ale moc na výběr. Buď vykrvácím nebo sklopím uši a půjdu dovnitř, pomyslela jsem si. Druhá varianta se zdála být lepší.

Vzala jsem za lacinou zlatou kliku, která držela na kusech lepící pásky. Vešla jsem dovnitř. Do nosu mě praštil pach cigaret. Na dřevěné podlaze se válelo sedm spacáků a spousta igelitových tašek s jídlem a oblečením. V rohu malé místnůstky s tmavě zelenými stěnami se krčil malý stolek a vedle něj oltář rodiny mojí i mých přátel. Na potrhaném koženém gaučiku kousek opodál seděla šestnáctiletá hnědovlasá vychrtlá dívka, má kamarádka Carmen. V koutku úst jí visela zapálená cigareta a v jejích laskavých šedivých očích byla prázdnota. Vedle ní ležela moje druhá kamarádka Nancy. Měla krásné dlouhé skoro rezavé vlasy s růžovými konečky. Na rozdíl od melancholické Carmen byla čilá, veselá a nesmírně empatická. V hloubi duše jsem ji měla ze všech nejraději. Na spacáku seděla Melanie, zvenku barbína, ale uvnitř spíš Raquel, zahořklá a někdy zlá, ale občas i milá. Kus vedle seděl můj nejlepší přítel James. Uhlově černé vlasy mu spadaly do čela a lískově oříškové oči přejížděly po řádcích knihy, kterou četl. Vždycky byl velmi laskavý a hodný a taky statečný a empatický. V rohu místnosti seděli dva drobní čtrnáctiletí kluci. Jeden se zrzavými vlasy a pihatou tváří, David, a druhý Charlie s blondatými vlasy a nepřírozeně rudými tvářemi. Tiše si povídali. Všichni jsme tak nějak věděli, že spolu chodí, ale nechávali jsme je při tom, že to je mezinárodní tajemství a nikdo o tom nemá ani tuhu.

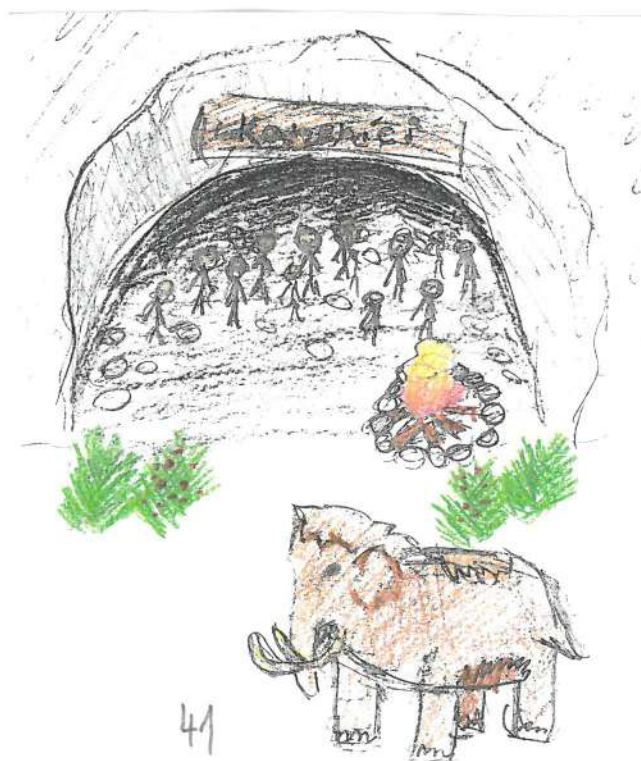
„Nezvládla jsem to“, řekla jsem zlomeným hlasem a překročila práh. Zabouchla jsem dveře a sedla si na gauč vedle Nancy a Carmen. „To nevadí“, řekla Nancy a vyndala z jedné z igelitek obvazy. Všichni začali Nancy pomáhat s čištěním a zavazováním mých ran. Zase jsem si připadala jako zbytečná troska. Nebylo tomu vždy tak. Než v celém světě začala náboženská válka, měla jsem život tak nádherný. Měla jsem rodinu, zárnou budoucnost, jídlo, teplo a střechu nad hlavou. Štěstí je ale bohužel ta nejkřehčí věc na světě, i když mě nikdy nenapadlo, jak snadno a rychle bych o něj mohla přijít. Jednou se ale moje štěstí rozplynulo a zmizelo mi před očima jako oblak kouře. Pomalu jsem sledovala, jak se vypařuje a marně jsem se ho snažila chytit zpět. Závidím našim předkům, co žili před 1000 lety. Měli úplně všechno. Jídla a vody nad hlavu. Nemuseli se bát, že je někdo kvůli víře sprovodí ze světa. Nebo jen pro kus žvance. Nemuseli se každý den vydávat na výpravu do opuštěných obchodů pro zbylé a napůl zkažené jídlo. Jediné, co jim stačilo, bylo zvednout se od Netflixu a dojít do přeplněné lednice. Nechápu, jak si toho mohli tak nevážit.

Nela Vasićová 7. B

Můj život v pravěku

Můj život v pravěku se dá asi celkem těžko představit, protože se dříve žilo úplně jinak než dnes. Představuji si ho tak, že bych žila v nějaké větší jeskyni se svojí rodinou a menší skupinkou dalších lidí a náš kmen by se jmenoval například kameníci, protože bychom uměli dobře pracovat s kameny, každý den bychom chodili na lov, abychom měli potravu pro nás všechny.

Jednoho dne, když jsme se vydali zase ráno na lov, zahlédli jsme obrovského mamuta, a i když jsme věděli, že nebude lehké ho ulovit, rozhodli jsme se, že použijeme svoje myšlení a strategii. Nejdříve pár lidí mamuta odlákalo a ti ostatní se připravili zaútočit. Když mamut začal utíkat, zahnali jsme ho do úzké uličky mezi skalami, odkud už nemohl utéct, a ulovili jsme ho. Poté jsme se vrátili do naší jeskyně a měli obrovskou hostinu a hřáli se u ohně předtím, než půjdeme spát.

Kateřina Jägerová 8. B

Země a lidé v roce 3025

Podle mě lidé v roce 3025 budou velice vyspělí a budou na takové úrovni, jakou si dnes nedokážeme představit. Třeba už budou mít létající auta, nejspíš i lidstvo přistane na mnoha nových planetách, o kterých jsme ani neslyšeli, tedy pokud tady ještě lidé budou existovat. Vlastně se může stát cokoliv, například může spadnout meteorit, jako se to již v minulosti přihodilo dinosaurům, a nebo také mohou přiletět na Zemi mimozemšťané nebo také z jiné sluneční soustavy, nebo i dokonce z jiného vesmíru, který jsme ještě ani jako lidstvo neobjevili. Je skutečně spousta možností, co se všechno může stát. Vlivem globálního oteplování, kterého jsme svědky po desetiletí již dnes, bude na naší planetě určitě stále větší teplo, což způsobí roztání ledovců. To bude mít za následek zmizení celých přímořských měst nebo i celých ostrovních států. Ostatně tato změna se děje již dnes a mnohé ostrovní státy bijí na poplach, prosí ostatní státy o svou záchranu. Již nyní můžeme sledovat všechny ty obrovské změny. V ledovcích není ukrytá pouze zásobárna sladké vody pro naši planetu. Globální oteplování může mít za následek také roztání permafrostu, který v sobě ukrývá spousty neznámých mikroorganismů z prehistorické doby, se kterými se lidstvo ještě nikdy nesetkalo. Tato skutečnost může mít pro lidstvo za následek otevření tzv. Pandořiny skříňky. Mohou být uvolněny do světa mikroorganismy, na které lidé nebudou připraveni se svou imunitou, a můžeme být svědky podobné situace jako za Covidu nebo jako při osídlování Ameriky přistěhovalci z Evropy, což bylo fatální pro původní obyvatelstvo Ameriky. Stále však chci věřit, že náš svět, jak jej známe dnes, bude v obdobné podobě existovat i v daleké budoucnosti.

Silvia Torrente 8. A

Země a lidé v roce 3025

Je ráno a probudím se do krásného slunného počasí. Bydlím na vesnici, kde obvykle slyším ptáčky krásně zpívat a našeho psa štěkat. Ale tohle probuzení mi přijde divné a takové až moc hlučné. Vyhlédnu z okna ven a vidím město... město velké a plné jakýchsi létajících věcí na obloze. Na ty objekty moc dobře nevidím, takže si nasadím brýle a svět se mi před očima plně zaostří. Místo létajícího hmyzu vidím létající auta, místo vysokých hor vidím obrovské vysoké budovy, místo normálních lidí vidím... roboty? Podívám se na mobil a ten mi ukazuje: 7:54 hodin ráno, 12. března 3025. „To nemůže být pravda“, hlesnu.

Vyběhnu ze svého pokoje, ale zdá se, že nikdo není doma. Jdu se podívat do kuchyně, jestli tam není máma. Ale to co tam vidím rozhodně není moje máma. Je to nějaký malý robot s

pánvičkou v ruce. Ten se na mě otočí a zčervenají mu oči. Potom upustí pánevku z ruky a ukazováčkem na mě ukáže. Zprvu vůbec nechápu, co se to děje. Potom ale na mě střílí jeden ohnivý paprsek, kterému se naštěstí vyhnu. Potom začne střílet další a další paprsky a to už si řeknu, že pokud tady zůstanu, tak bude po mně. Takže rychle vyběhnu z domu a běžím neznámou ulicí, ani nevím kam. A jak se tak dívám, tak zjišťuji, že opravdu nikdo z kolemjdoucích není člověk...

Běžím dál a dál a jeden z nich mi přijde hodně zajímavý, takže si ho prohlížím, ale najednou, jako bych vrazila do zdi, se odrazím tak čtyři metry dozadu a spadnu na tvrdou zem. Točí se mi hlava, není mi dobře a začínám mít před očima černé mžítiky. V uších mi šumí a mám pocit, že za chvíli omdlím. A tak se taky stane.

Probudí mě ostré světlo. A zase nějaký hluk. Tentokrát cítím, že nejsem ve svém pokoji, neboť moje postel není takhle tvrdá a studená. Otevřu oči a hrůzou jsem celá bez sebe. Okolo sebe vidím místnost plnou robotů v lidské podobě. Vypadá to, že jsou všichni nějakým způsobem zaneprázdnění. Jeden robot se ale otáčí směrem ke mně a já rychle zavřu oči. „To bylo o fous,“ řeknu si v duchu. Potom se jeden robot ke mně přiblíží, a to už si vážně myslím, že je po mně. Robot se řekne tím svým robotím hlasem: „Je to člo-věk. Po-dej-te mi ro-bo-tí čip, prosím.“ Najednou celá zpanikařím, otevřu oči, vyskočím z postele, které se ani vlastně postel říkat nedá vzhledem k tomu, že je tvrdá jako šutr a plnou silou, kterou jsem vůbec nevěděla, že mám, shodím jednoho robota na zem. Ten se úplně celý rozbije. Všichni se na mě otočí a jeden z nich na mě ukáže a vykřikne: „Na ni!“ Už není cesty zpět. Rychle začnu běhat ke dveřím a ostatní roboti mě následují. Běžím jakousi chodbou, která vypadá jako nemocnice, akorát o mnohem modernější. Potom uslyším nějakého robota za mnou říkat: „U-te-kl nám člo-věk. Chy-tit. Chy-tit.“ Podívám se za sebou a vidím snad celou armádu robotů. Jak létajících, tak běhajících.

Běžím a najednou vidím schody, které vedou dolů, a dveře s nápisem EXIT. Seběhnu dolů, armáda robotů mě skoro dohání. Chytím kliku v naději, že se dveře otevrou, ale nic. Zkousím to znovu, do dveří strkám jako blázen. Potom zase za ně jako blázen tahám. Bouchám do nich. Řvu: „Pomoc!“ NIC. Není kam utéct. Jeden robot už je u schodů. Ukáže na mě ukazováčkem a z něho vyletí červený paprsek, který mě trefí přímo do čela. Před očima se mi udělá černo a jediné, co cítím, je to, jak mi celým tělem projela ostrá bolest...

Nikolina Berisha 9. A

Nová Planeta

Jednoho krásného dne, se narodilo děťátko jménem Quiara.

Byla to krásná, hodná a roztomilá holčička. Už když byla malá, tak se zajímala o vesmír. Už když jí bylo devět, tak chodila na různé přednášky o vesmíru, jak vznikl, jak je starý, atd. Byla moc chytrá už odjakživa, tak ji rodiče dali na školu pro velmi nadané lidi. Nebyla moc šťastná, neměla kamarády. A hodně ji tam šikanovali, protože byla oblíbenkyně učitelů. Jednou při obědě po ní začali házet kousky jídla, to jí přišlo už přes čáru. Běžela domů a řekla rodičům, že ji ve škole šikanovali a že tam chodit nechce. Rodiče to respektovali a navrhli, že může jít na jinou školu. Quiara si samozřejmě vybrala školu zaměřenou na vesmír. Na této škole byla moc spokojená. Našla si tam také partu nejlepších kamarádů. Byla to taková bezva trojice. Kamarádi se jmenovali Addie a Jack, ale Jackovi říkali jen "J". Hodně se zajímali o to, jak se dostat do vesmíru. O pět let později se rozhodli, že se pokusí do vesmíru letět. Dlouho sháněli součástky na raketu, až se konečně dostali ke konci. Byli moc šťastní z toho, že to zvládli vyrobit a sestavit sami.

Poté, co to dostavili, byli připraveni letět do vesmíru. Když si byli jistí, že je raketa pevná a dobře zkonstruovaná, tak si řekli, že začnou shánět vybavení a potraviny na let v kosmické lodi. Když měli všechno nakoupeno a vyřízeno, tak si řekli, že ten večer vyletí. Ten večer, co odlétali, se se všemi rozloučili a parta tří kamarádů vyrazila do vesmíru. V raketě to bylo jiné než na normální zeměkouli, ale byli šťastní, že si splnili sen. Byl to nezapomenutelný zážitek, když se raketa zvedala do vesmíru. V raketě to bylo jiné v tom, že tam neměli gravitaci a že je tam stav beztláku. V raketě čas ubíhal hrozně rychle. Trojice kamarádů létala po vesmíru, až do té doby, co si všimli velmi zvláštní planety. Bylo to už deset let od doby, co vyletěli. Takhle zajímavou planetu ještě nezahledli, protože byla ve tvaru kostky. Řekli si, že by se tam mohli jít porozhlédnout, ale vypadalo to, jako kdyby na planetě byl někdy život. Řekli si, že nebudou riskovat. Ale ne kvůli svým životům, ale kvůli životu na planetě, aby jej neovlivnili. Rozhodli se tedy vrátit zpět domů.

Asi po devíti letech cesty domů je zasáhla velká padající hvězda. Hvězda byla tak silná, že se jim raketa poškodila. Raketa se ale nerozbila úplně. Bohužel jeden z nich to nepřežil. Byla to Quiara. Holka s neskutečným příběhem. Zbylé dvojici se podařilo dostat domů. Nalezenou planetu ve tvaru kostky pojmenovali po své kamarádce „Quiara“.

Róza Kleníková 6. B

Rok 3000

V roce 3000 už lidé zvládli cestovat mezi planetami. Vesmírná města létala okolo planet a lidé si zvykli na život mezi planetami. Ale přesto se všichni jednou za čas dívali dolů na Zemi, na svůj domov.

Ella, dvanáctiletá dívka, nikdy na Zemi nikdy nebyla. Její rodina žila na vesmírné stanici, kde lidé pěstovali jídlo ve skleněných kopulích a dýchali vzduch, který vyráběly obří stroje. Jednoho dne však její učitel oznámil velkou novinu: „Máte možnost navštívit Zemi.“

Ella byla nadšená. Když přistáli na Zemi, nemohla uvěřit svým očím. Viděla modrou oblohu, zelené stromy a cítila skutečný vítr. Měla však jeden úkol. Jejím úkolem bylo zasadit strom. Ella si vybrala malý dub a pečlivě ho zasadila do měkké země.

Průvodce řekl, že se teď se snaží obnovit Zemi. Každý strom, každá kapka vody – to všechno je součástí nové šance, kterou jsme dostali.

Zatímco se vracela zpět na svou vesmírnou stanici, slíbila si, že až vyroste, vrátí se na Zemi a bude se snažit, aby byla znovu domovem, na který může být lidstvo hrdé.

Radovan Šlehofer 9. A

Země a lidé v roce 3025

Myslím si, že v roce 3025 už budou lidé žít i na jiných planetách. Co se ale týče života na Zemi? Doufám, že vědci vyvinou strategie, jak omezit globální oteplování a pevně věřím, že je lidé budou dodržovat, což přinese pozitivní výsledky pro životní prostředí. Japonští vědci už vyvinuli rozkladatelný plast, který se rozkládá v mořské vodě a stane se standardem, což přispěje k čistější planetě a sníží množství odpadu. Všude budou autonomní auta, taxíky, autobusy, a dokonce i letadla. Zvýší se tím bezpečnost nejen na silnicích. Co budeme jíst? Očekávám, že bude na světových trzích potravin více alternativ masa a bude se ho prodávat méně. Běžně budou na všech domech solární panely nebo zelené střechy. Umělá inteligence bude všudypřítomná. Roboti nahradí mnoho lidí v některých profesích. Na druhé straně vzniknou nová pracovní místa. Stejně tak budou lidé méně pracovat, pravděpodobně 4 dny v týdnu, z toho vyplývá, že budou mít více volného času pro sebe i pro svou rodinu. Je třeba o naši planetu pečovat tak, aby za 1000 let byla ještě lepším místem, než je teď.

Natália Sojaková 8. B

Teleportace

Ráno se Eliška probudila a podívala se na dnešní datum. Bylo 10. 11. 3025. Eliška si řekla: „Dnes jsou moje narozeniny! Jsem zvědavá, co za dárky dostanu“. Eliška šla do jídelny za rodiči. Po snídani jí rodiče popřáli k narozeninám. Měla velký dort. Rodiče jí k narozeninám dali raketu, která umí létat kolem zeměkoule. „Moc děkuji!“ řekla nadšeně Eliška. Eliška se hned chtěla proletět raketou. „Nezapomeň si vzít s sebou kousek dortu,“ řekli rodiče Elišce a podali jí kousek dortu. Eliška vzlétla. Udělala tři kolečka kolem zeměkoule. Vystoupila z rakety a vše tam vypadalo jinak. Eliška se procházela po louce a narazila na menší vesničku se zajímavými domky. Vešla do vesničky a viděla pár lidí. Řekla si: „To jsou lidé anebo opice?“ Zaklepala na něčí domek a někdo z domku vyšel. Vylekaně se na ni podíval neandrtálec a Eliška se koukala vylekaně na neandrtálce. Eliška měla hlad. Zeptala se neandrtálce, jestli nemá něco k jídlu, a neandrtálec jí řekl něco jako: „Huga čaka.“ Eliška ukazovala, že má hlad. Neandrtálec odběhl a po chvíli jí přinesl kousek nějakého masa. Eliška snědla kousek masa a šla k neandrtálcovi domů. Vše tam vypadalo jinak než u ní doma. Eliška ukazovala, že se jí to tu líbí. Neandrtálec se usmál a dal Elišce kožené oblečení a nějaké jídlo. Eliška ukazovala, že mu děkuje, a odešla. Koukala se venku na ostatní lidi. Měli kožené oblečení a kamenné nástroje. Eliška si všimla, že už zapadá slunce a že by měla letět domů. Šla k raketě a letěla na opačnou stranu Země. Přistála u sobe doma. Šla spát a řekla si, že příště poletí jen dvě kolečka kolem zeměkoule.

Tereza Ježková 6. B

Nekonečný horizont

Když Země čelila neodvratitelné katastrofě, lidstvo vyslalo flotilu lodí na dlouhou cestu k novým světům. Nekonečný horizont byl jednou z těchto lodí, s posádkou složenou z nejlepších vědců, techniků a průzkumníků.

Rok 1: Na palubě panovala směs nadšení a nostalgie. Vzrušení z nového začátku bylo tlumeno vzpomínkami na domov. Posádka si pomalu zvykala na život ve vesmíru, zatímco plánovala budoucnost.

Rok 5: Po pěti letech už byl život na Nekonečném horizontu rutinou. Lidé se starali o údržbu lodi, výzkum a výuku nových generací. Komunita se sblížila a vznikly pevné vztahy.

Rok 10: Technologie začala vykazovat výrazné známky opotřebení. Vědci a technici řešili problémy, aby udrželi loď v chodu. Posádka se soustředila na přípravy na kolonizaci nové planety.

Rok 15: Přestože problémy přibývaly, morálka zůstala vysoká. Naděje na nový domov hnala všechny vpřed. Lidé se těšili na den, kdy spatří nový svět.

Rok 20: Po dvaceti letech se Nekonečný horizont konečně přiblížil k cíli. Posádka sledovala, jak se před nimi objevuje planeta plná života. Úleva a radost je konečně naplnila a byli připraveni začít novou kapitolu historie lidského druhu.

Dovber Šmuel Jerochim 9. A

Roboti

Dneska jsme dostali za úkol porovnat, jak se lidem žilo před 1000 lety a jak teď. Musím také zmínit, že je to dnes také přesně rok od začátku nějaké té robotí cosi. Moji rodiče přišli o práci, protože je nahradili roboti a stát tento problém očividně také moc nezajímá. Ale když si to tak vezmeš, tak lidé chtěli roboty, podporovali vývoj umělé inteligence a teď je umělá inteligence nahrazuje všude. Nikdy mi také přijde, že jsou lidé poddaní robotů, roboti dělají vše a lidé je akorát opravují a starají se o jejich údržbu a nikdo si toho nevšímá. Připadá mi to tu jako ve starověku, kde každý král měl otroky. Každý robot má skupinku lidí, kteří se o něj starají. Lidé si strašně přáli umělou inteligenci vyvíjet, mít vše online, aby se nemuseli hýbat, ale doplatili na to, lidé v dnešní době mají vše na dosah ruky a celkově zlenivěli a vůbec si neuvědomují, co se děje. Zrovna dnes zvolili dalšího robota jako prezidenta. Osobně si myslím, že život v roce 2025 byl o hodně zajímavější než je teď, jenže lidé si toho nevážili, a tak na to doplatili a upřímně si myslím, že za dalších 1000 let lidé vymřou a zemi ovládnou roboti. Jen doufám, že si to lidé uvědomí a do konce roku 3025 s tím něco udělají, než bude moc pozdě...

Kateřina Hodková 7. B

Horizont budoucnosti

V roce 3025 se svět dostane na úroveň, kterou si dnes sotva dokážeme představit. Domy budou stoprocentně automatizované, některé se budou nacházet pod vodou nebo na orbitě Země. Létající dopravní prostředky nahradí auta, roboti s vlastním vědomím budou plnohodnotnými členy společnosti. Virtuální realita může se propojit s lidskou myslí natolik, že někteří lidé budou trávit více času ve virtuálních realitách než ve skutečném světě.

Medicína zažije revoluci díky robotům, kteří budou pomáhat léčit, a lidé získají zařízení, jež jim umožní vidět v temnotě nebo komunikovat telepaticky. Nemoci, které dnes ohrožují životy, budou jako nikdy neexistující. Díky těmto pokrokům se délka života výrazně prodlouží, ale zároveň to přinese nové složité otázky a výzvy.

Kvůli klimatickým změnám bude mnoho oblastí Země neobyvatelných, což povede k osídlování Saturnu a dalších planet. Zdroje energie budou téměř výhradně obnovitelné, a některé technologie dokonce umožní řídit počasí, aby se předešlo katastrofám. Zároveň vznikne snaha o harmonii s přírodou a udržitelné způsoby života, které ochrání naši planetu.

Lidstvo možná objeví jiné civilizace ve vesmíru, které nám pomohou pochopit, co znamená být člověkem. Budoucnost je neomezená, pokud se naučíme ji utvářet s rozumem a respektem.

Maryna Cherniavska 9. B

Kdyby mi bylo více než 1000 let...

Jednoho dne se maminka zeptala své malé dcery: „Miláčku, jak si myslíš, že Země a lidé budou vypadat za 1000 let?“ Holčička se na chvíli zamyslela. „No, mami, to přesně nevím,“ odpověděla, ale můžu si to představit, i když to asi nebude úplně přesné. Stejně se toho nedožiju.“ Pak se ale rozesmála a dodala: „Kdybych byla duchem, tak bych byla stará přes 1000 let. To by bylo překvapivé, že?“ Maminka se také zasmála. Obě byly šťastné a těšili se z tohoto hravého rozhovoru.

1000 let později...

Rok 3025.

Probudila jsem se a hned mi bylo jasné, že něco není v pořádku. Rozhlédla jsem se kolem. Budovy pořád stály, ale všude bylo ticho. Žádní lidé, jen zvířata. Bylo to zvláštní a děsivé.

„Kde jsou všichni?“ pomyslela jsem si. Zkusila jsem zavolat: „Haló! Je tady někdo?!“

Moje hlasité volání se však odráželo jen ozvěnou od prázdných zdí. Nic se neozvalo.

Začala jsem si uvědomovat realitu. Byla jsem úplně sama. Chtělo se mi plakat, ale když jsem se snažila setřít slzy, uvědomila jsem si, že slzy ani netekly. Neměla jsem ani nohy. Moje tělo

bylo průhledné! Byla jsem duch.

Nezbývalo mi nic jiného než prozkoumat svět kolem sebe. Možná se dozvím, co se stalo.

Nejdřív jsem zamířila tam, kde jsem si jako malá hrávala na hřišti. Na jeho místě teď stála podivná budova, kterou jsem nikdy předtím neviděla. Potom jsem se vydala ke škole, kam jsem kdysi chodila. Budova byla přestavěná, ale stále jsem ji poznala.

Přišla na mě vlna nostalgie. Cítila jsem, že musím navštívit i hřbitov, abych se setkala se svou rodinou. Možná tam najdu nějaké odpovědi. Ale i tam mě čekalo zklamání. Nikdo tam nebyl. Byla jsem úplně sama.

Na ulicích jsem potkávala jen zvířata. Všude byl klid, žádné stroje ani elektřina. Bylo to, jako by se svět zastavil. V tom jsem ucítila slabé vibrace. Otočila jsem se a uviděla, jak se vedle mě hroutí stará budova.

Srdce se mi rozbušilo. Nemohla jsem se pohnout. Stála jsem tam jako zkamenělá a jen sledovala, jak se na mě budova řítí. Byla to jen vteřinu, než spadla. „BUM!“

Najednou jsem otevřela oči. Seděla jsem ve své posteli, obklopená teplem domova. Byla jsem zpátky. Naštěstí to byl jen sen. Ale přesto mi zůstal zvláštní pocit. Co kdyby to byla pravda?

Kristýna Chenová 9. A

Rok 3025

V roce 3025 žili lidé na obrovských vesmírných stanicích, které pluly mezi planetami. Zemi opustili kvůli znečištění, a tak už jen vyprávěli o dávné minulosti. Lyra, 14 letá dívka, žila na stanici Astralis a vždy toužila vidět něco víc než jen kov a technologie.

Jednoho dne objevila zmínky o Zemi – planetě, kterou lidé už dlouho považovali za ztracenou. Lyra a její přítel Luis se rozhodli ji najít, i když všichni tvrdili, že už to není možné. Nikdo nevěřil, že by Země byla ještě obyvatelná, ale Lyra se nevzdala.

Po dlouhém hledání a několika neúspěšných pokusech se jim podařilo najít starou vesmírnou loď, která je zavedla na tajnou trasu k Zemi. Když přistáli, byli ohromeni. Země, kterou si pamatovali jen z povídání a internetu, byla stále živá – plná lesů, hor, řek a oceánů, čistého vzduchu a nekonečné oblohy. Všechno vypadalo jako z dávných časů. Předtím než byla planeta zničena.

Lyra se cítila, jako by konečně našla svůj domov. Lidé se začali usazovat po celé planetě a pomalu ji znovu osidlovat. Postupně objevovali, že i když Zemi opustili, stále zůstala silná a připravená přijmout zpět ty, kteří se vrátí s úctou a láskou k přírodě. Země se tak stala novým začátkem pro lidstvo, návratem k přírodě, k opravdovému životu, kde technologie už nebyla vším.

Nela Tröster 6. B

Můj život v pravěku

Jednoho dne se pravěký Matus probudil a vyšel ze své jeskyňky a za ním jeho cvičený černý panter Foldix. Vykoupal se v tůni a šel se podívat, jestli aspoň jedna z jeho pastí chytila zvíře. Prohledal je všechny, ale kořist nenašel. Foldixovi řekl: „Už nám 15 dní nic nepřišlo a už to dlouho nevydržíme.“ Tak šli po lese a hledali něco k snědku a po chvíli narazili na tygra, tak dvakrát většího než Foldix. Ten tygr je patrně ucítil, a tak odešli do jeskyně a vymysleli plán, jak ho ulovit, a hned se dali do práce. Jako první dali liánu, na kterou když stoupl, tak to na něj spustilo kámen, který ho má omráčit, a poté následovaly další věci, ale o těch až později. Tygra tedy šli nalákat s návnadou. Tak tygr šel a pak se rozběhl, protože je uviděl, a tak ho kámen trefil do zad. Tygr byl pochroumaný, ale běžel dál, až k potoku, do kterého vešel, a ucítil palčivou bolest, podíval se dolů a zjistil, že mu masožravé piraně odtrhávají kusy masa ze tlap, tak rychle vylezl a hnal se dál ještě zuřivější než předtím. Doběhl až k rokli, kde stál Matus s Foldixem. Foldix ho užřel a začal zdrhat, ale Matus tygra neviděl, tak tygr skočil a Matuse na místě roztrhal. Foldix se na to s děsem v očích díval, ale pak se ozvalo pppjjjjjjooooonng a objevil se Matus a tygr zjistil, že to, na co skočil, byl jedinečnej špek v podobě kusu klády s oblečením, a že se na něj valí spousta kamenů, a tak tygra sežrali. Takový by byl jeden z dnů v mém pravěku.

Matouš Zomer 7. B

Země a lidé v roce 3025

V roce 3025 to bude vypadat tak, že díky globálnímu oteplováním budou vymřelé stromy, bude sucho a málo vody, nastane úpadek civilizace v důsledku nezvládnuté migrace lidí. Lidé se rozšíří do vesmíru, kde jich nakonec žije 5 krát více než na planetě Zemi.

Všechno bude dělat umělá inteligence, lidé budou mít v sobě čipy. V souvislosti s rozvojem nanotechnologií a umělé inteligence kopírující činnost lidského mozku vznikne nová generace samostatně myslících robotů. Roboti od lidí přebírají práci a zkušenosti. Ve vesmíru budou kosmické solární elektrárny a nanoboti vyrábějící jídlo i zajišťující životní potřeby, budou stavět kosmické domy. Lidé budou žít i na Měsíci ve speciálních domech, energie budou brát ze solárních panelů, vodu budou brát z ledovcových ploch, jídlo si budou pěstovat ve speciálních sklenicích. Lidé budou žít na Zemi, ve vesmíru a na Měsíci. Chudí lidé budou žít na Zemi, střední třída bude žít na Měsíci a bohatí budou žít ve vesmíru, a to vše bude řídit umělá inteligence.

Dominika Kadlecová 6. B

Dvacet úžasných let nebo nekonečné utrpení

Ahoj, jmenuji se Aneta Příbrská a umřela jsem v roce 2074. V roce 2032 jsem uvízla sama v kosmu, ale nepředbíhejme. Tímhle záznamem se s vámi chci podělit o to, co se stalo. Jelikož globální oteplování pomalu znemožňuje život na Zemi, velká skupina obyvatel se po vědeckém objevu jiné obyvatelné planety rozhodla, že budou prvními odvážlivci, kteří tuto možnost zkusí, a já jsem byla jedním z nich. Jak možná některé z vás mohlo napadnout, planeta je v jiné galaxii, což znamená, že cesta na ni trvala několik světelných let, proto byli všichni uvedeni do umělého spánku ve speciálních kapslích. Za letu se bohužel stala nehoda, která mě připravila o život. Nevím, jak se to stalo. Třeba shořela pojistka nebo vypadl jistič, ale důsledek tohoto selhání mě probudil z umělého spánku mnohem dříve, než měl, přístroj mi sdělil, jak se jmenuji a že do cíle zbývá dvacet let a že se tu budeme společně seznamovat a využívat při tom vše, co loď poskytovala. Konec konců budou to všichni moji spoluobčané do konce života, alespoň to jsem si myslela. Zhruba po půl hodině, kdy jsem prošla celou loď a nenašla jsem jediného člověka, věděla jsem, že je něco špatně. Šla jsem tedy k informačnímu boxu, ale tam jsem nic nenašla. Poté mě napadlo zajít za pilotem, ten o tom něco vědět musí, ale nic. Do určité doby jsou totiž uspaní i piloti. Našla jsem navigační místnost a tam jsem se dozvěděla tu strašnou zprávu, a to sice, že let potrvá dalších 102 světelných let. Snažila jsem se znovu uspat, ale marně, po probuzení už to nebylo možné. Musela jsem se s tím smířit. Jediná chyba a celý život je pryč. Říkala jsem si: Proč já, proč zrovna já? Mohlo se to stát komukoli z ostatních pasažérů. Po konečném smíření následovala doživotní rutina, která zahrnovala jídlo, sportovní aktivity, čtení a tak dále. Několik dalších dní jsem se koukala na poslední záznamy s rodinou a společné fotky přátel a říkala si, jak by to asi dopadlo, kdybych se probudila s ostatními, nebo kdybych na loď Laxion nenastoupila. To už se nikdy nedozvím. A proto vám radím, važte si všeho, co máte, nikdy totiž nevíte, kdy o vše přijdete a nebo kdy vše skončí.

Aneta Příbrská 6. B

20 let v kosmické lodi

Začalo to tím, jak se vyslala kosmická loď na misi Najít nový život ve vesmíru. Kapitánem lodi a taky mechanikem byl Petr Schwarz. Petr Schwarz je laskavý, hrdý a odvážný astronaut, který se přihlásil jako první na misi Najít nový život ve vesmíru.

Po pár měsících konečně narazili na planetu, která má velkou šanci na život. Zjistili, že se ta planeta jmenuje Azriel, tak se rozhodli ji prozkoumat. Když přistáli na planetě Azriel, zjistili, že je tam kyslík, a dokonce i pitná voda, ale potom zjistili, že je ta planeta blízko černé díry, proto tam jsou příšerné přírodní podmínky. Každou hodinu tam bylo zemětřesení a každý půlden tam je povodeň. Bohužel jeden z astronautů zemřel při povodni. Hned, co viděli, co se stalo s tím astronautem, odletěli pryč.

Druhá planeta byla o trochu lepší, ale bohužel nebyla vhodná pro život kvůli tomu, že se tam vyskytovalo až moc nebezpečných živočichů.

Třetí planeta vypadala nadějně, byl tam čistý kyslík, pitná voda a bezpečná zvířata, ale je tam velice jedovatá půda, takže všechno, co tam roste, je jedovaté. Kvůli tomuhle zemřela polovina posádky. Kapitán Petr Schwarz byl z toho v depresích. Ztratil polovinu posádky a chtěl jenom pro život to nejlepší. V téhle době už to bylo 15 let od odletu ze Země.

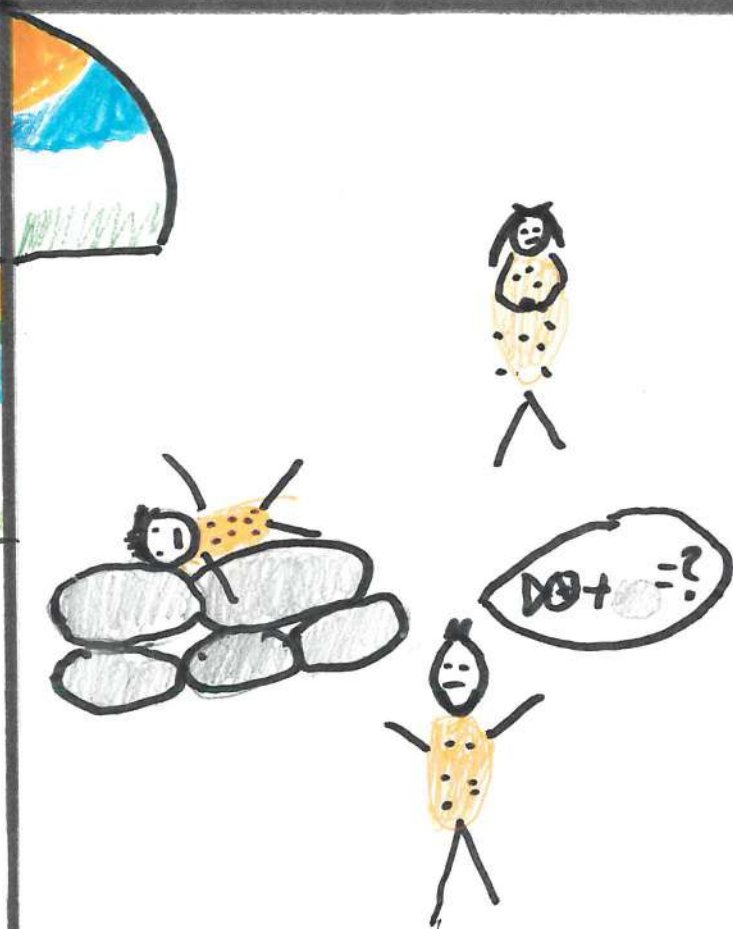
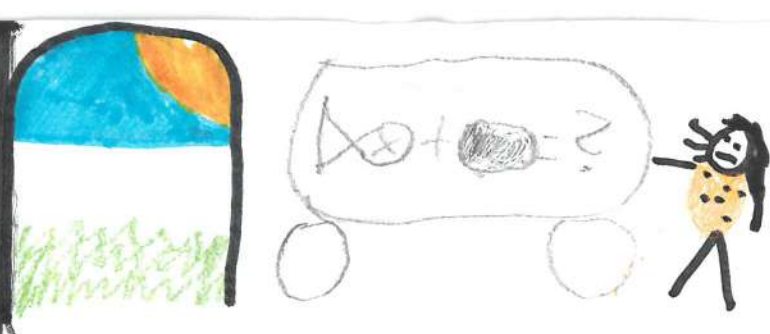
Posledních pět let se snažil čím dál víc najít tu perfektní planetu vhodnou pro život, ale jednoho dne se stala tragédie. Na kosmickou loď spadl asteroid. Bohužel všichni zemřeli, i kapitán Petr Schwarz. Dodnes jsou všichni astronauti z této mise připomínáni.

Amélie Hallerová 7. B

Lidé a Země v roce 3025

V roce 3025 většina lidí už bude žít na jiných planetách, protože tam budou drahé materiály a bude to pro lidstvo výhodnější, ale co se týče života na Zemi, tak na Zemi budou žít ti nejchudší lidé, na jiných planetách si budou lidé žít v luxusu. Na Zemi bude chudoba, hladomory a spousta nemocí, bude to tu vypadat jako ve středověku a lidé budou žít hlavně z toho, co si vypěstovali. Dojdou nerostné suroviny, a proto se budou používat hlavně kamenné nástroje a domy a stavby budou hlavně z kamene a částečně z betonu. Přehrady se přestanou stavět. Nebude možné vyrábět elektřinu, protože nebudou dostupné materiály. Začnou být populární manufaktury pro lidi, kteří budou chtít zbohatnout a dostat se na další planety a tam žít lepší život. Občas z jiných planet budou na Zemi létat lidi a budou mít Zemi jako ZOO.

Adam Votruba 8. A

Deník kosmické lodi

Úvod: V tomto deníku se dozvíte, jak to vypadá v kosmické lodi ve vesmíru.

Dobrý den milí čtenáři a čtenářky.

Bydlím v kosmické lodi ve vesmíru a teď vám popíšu, jak to tu funguje.

Odstěhovala jsem se na loď v šesti letech, když jsem začala chodit do první třídy, bylo to v roce 3005, přesně před 20ti lety. Z planety Země se lidstvo odstěhovalo, protože už nebyla vhodná k životu, byla úplně celá zavalena odpadky a většina zvířat již zahynula. Proto lidstvo vyrobilo tuto kosmickou loď. Na Zemi už nerostly žádné rostliny, takže nebyl kyslík.

Jak to na lodi vypadá: Na lodi jsou také školy, podobné těm, co byly na Zemi, ale trochu jiné. Učí tu totiž roboti. I třídy vypadají trochu jinak. Naše kosmická loď vypadá skoro jako Země, ale je celá ze železa, proto tady nemůžou být pole, louky, lesy, moře a ani oceány. Ještě když jsem bydlela na Zemi, navštívila jsem s rodiči České Švýcarsko, Prašnou bránu a každé léto jsme jezdili do Itálie k moři. Sice si toho moc nepamatuju, protože jsem byla moc malá, ale vím, jaké to bylo na Zemi nádherné.

Milí čtenáři a čtenářky, naše vyprávění se blíží ke konci, teď vám jenom sdělíme, proč tento lodní deník píšeme. Píšeme ho proto, že víme, že na této lodi vystačí kyslík jenom na 20 let a pak loď vybuchne. Teď se rozhodujeme, kolik jedinců máme zachránit a jak. Jestli nestihneme nikoho zachránit, tak tento deník bude důkazem o naší existenci, o existenci lidí.

Laura Antoškiva 6. B

Můj život v pravěku začíná tak, že se vzbudím v jeskyni, pozdravím své rodiče Mamga Bamga a Tanga, ti mi řeknou, že musím jít do učivé jeskyně. Učitelka Učanga mě pozdraví a říká, že se dnes budeme učit o skladbě u ů a á, máma je stará. Můj nevyvinutý mozek si začal myslet, že Mamga Bamga bude ráda, že jí to jednou zazpívám. Poté jsem si všimnul, že Učanga na mě křičí. Kolik je ryba plus kámen. Asi zase dostanu do učebního tabletu další poznámku. Aspoň Mamgce Bamgce zazpívám. Když jsem konečně vylezl z učivé jeskyně, Tanga už čekal před jeskyní, když zjistil, že jsem se naučil u ů a á, máma je stará měl radost. No tedy až do té doby, než zjistil, co mám na žákovském tabletu. Ttak jsem rychle běžel do léčivé jeskyně zeptat se Doktoranga na houby proti bolesti. Když jsem se vzbudil, zjistil jsem, že teď mám lektoranga na ryby a kameny a permanentní obtisk ruky Tanga na tváři.

Neo Zdeněk Houdek 9. B

106. číslo Smetánka, školního literárního časopisu dětí ze ZŠ Na Smetance v Praze 2, vychází v březnu 2025

Témata: 20 let v kosmické lodi, Lidé a Země v roce 3025, Můj život v pravěku

Ilustrace: žáci 2. stupně pod vedení paní učitelky Mgr. Dity Witzové

Elektronické zpracování: Mgr. Petra Nováková

Vydávání řídí: Mgr. Zuzana Ryšánková